

சுவமயம்
சுவமயப் பண்டிதர் மீ.

SABHAPATHI PILLAI,

Tamil Pandit,

College, Coimbatore.

கோயமுத்தூர் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
கும்பகோணம் R. சபாபதிபிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்.

பூமலி சந்தனக் காமலி பொதியத்
திருந்தவன் றன்பா லருந்தமிழுணர்ந்த
வொல்காப் பெரும்புகழ் தொலகாப்
பல்கா லாய்ந்துசொல் யாப்பி லக்
விரிந்துள வகையைத் தெரிந்து ச
கற்றுணர் பொருட்டுத் தெற்றெ
சொன்னயம் பொருணயந் துன்னுபு
பன்னுவலர்க ளென்னரும் வியப்ப
ஆடியெத்தகைய நாடிய பொருளெலாம்
ஊழிதகங் காட்டல்போற் களிமகிழ்

க யாத்துத் தந்தனன்
 சீர்த்தி யுத்தமன் யாரெனில்
 னான் பதியென மதிப்போர்க்குணர்த்துஞ்
 செல்லாச் செல்வ மெல்லாஞ் செறியும்
 பொன்னிமா நதிசூழ் மன்னுசீர்ப் பவாநி
 னன்னுமா நகர்வரு பன்னுற் கேள்வியன்
 ஞால மதிக்கும் பாலபா ரதியெனு
 முத்துச்சா மிப்பெயர் மெய்த்தமிழ்ப்புலவன்
 னாபிற் பாயின்ற திடனுறு மறிஞன்
 யந்தண ரோமவெம் புகையை
 களிப்பி னகவுமா மயிபினம்
 டமீ துலவுநன் மகவிர்தஞ்
 ன மேயநா ணதஞல்
 டக் கூடுங்காட்சிமா
 தூர் மேயோன்
 யர் குலமணி
 ட பெற்றிடுதூயன்
 னருங்கே யிலஞ்ஞ முளத்தன்
 னரும் புகழும்
 னைம்பாவலனே.

நூல

(ச)

விற்து:—

யென்னு

அவை

உறுப்பியல்.

இலங்கு முயிர்நிலை ஈசனை யேத்தித்

துலங்கக் கூறுவன் றென்னடைப்பாவே. (க)

இத்தலைச்சுத்திர மெல்லாம் வல்ல கடவுளைப் பணித
லால் நனமை யுண்டாதல் பற்றிக் கடவுள் வணக்கங் கூறுத
னுதலிற்று:—என்னின், தேசோருபியாயு, முயிர்கண் மூவி
சையகன்று நிலையாய விதேககைவல்லிய மடைதற்பொரு
ட்டு மங்களமாயும் விளங்கு மிறைவனைப்பணிதலாற் பழ
மையிலமைந்ததும், இயலிசை நாடகமென்று முத்தமி
மூட்டலைமை யியற்றமிழமாய பாவிலக்கண மினிது விளங்
கக் கூறுவனென்றார்: இது “துதலிப்புருத”லெனுமுத்தி:—

எழுத்தே யசைபீர் தகையடி தொடையோ

டிமுக்கா நடைய தியாப்பெனப் படுமே. (உ)

இஃது யாப்புறுப்பினைக் கூறுதனுதலிற்று:—என்னி
ன்-எழுத்து, அசை, தீர், தனை, அடி, தொடை இவை பொ
ருத்தி தொனமையாக ஆன்றோராலமைக்கப்பட்டு வழங்

கடையினின்று வழுவாத வியலினது யாப்பே
 ல்லப்படு மென்று கூறினாரென்க:—அசைமுத
 னையுறுப்புக்கெழுத்தேயாதிகாரணமானமையா
 தே என்றனர். இழுக்காநடையதெனவேமொழிந்
 தவாறுறுப்பிற்குறையாதென்க. யாப்பென்னுதி யாப்பெ
 னப்படுமே என்றதொரு சாரொப்புமையுந் தொன்மையு
 டெனாக்கி தான், மந்திர, முதலாயவற்று ளமைத்தலினெ
 ன்க- இஃது “தொகுச்சுட்டலெ” னுமுத்தி. இச்சுத்திர
 எ.மேற்கோளாதலினொற்று னெடுத்தமொழிதலெ” னுமுத்தி.
 35

மு. மொழியினதாக்கந் திரியா மரபி

னெழுத்தா மிசையு மேற்றமுங் குறைவு

மொருகா லசைக்க வொன்றின தசையே. (ங)

இஃது முன்றொகுத்துச் சுட்டினவற்றை வருத்துக்கா
 ட்டுவான் றொடங்கியசையாமாறுணர்த்துதுனுதலிற்று, எ
 னின்; சொற்றன்மை வழுவாமுறையின் எழுத்தாயவிசையி
 னியல்பு மளபெடையுங் குறுக்கமுமசைத்துச் சரிப்பிற் பொ
 ருதுயிசை யொவ்வொன்று மசையாமென்றார்:—மொழியி
 னதாக்கந்திரியா மரபினொன்றின தசையெனவே, எழுத்
 துமொழியுமாகா லிழை யிருமல்முதலிய வேரசையு முளி
 முறியிலக்கியத்து ளசையாதலுமுணர்க. எழுத்தென்றது
 முதலுஞ்சார்புமாகிய விருவகையுமென்க. ஏற்றமிரண்ட
 சையாகுமெனின்; குறினெடினாகு மளபென்க. இவை
 மேலேச்சுத்திரத்திற்காட்டுதும்:—

அவைதாம்:—

நேர்நிரையென்னு மிருபாற் றியல. (ச)

இஃது அசையின் வேறுபாடுணர்த்துதலுதலிற்று:—
என்னின்; முற்கூறிய வசை நேரசை நிரையசையென்னு
மிரண்டு பகுப்பின் கணவாகி நடக்கும், என்றார். அவை
தாம், என்பது கூன்.

குறிலுநெடினு மெய்கூடினு நேரசை. (ரு)

இஃது நேரசையாமாறுணர்த்துதலுதலிற்று:—என்னி
ன்; குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து மொறறதித்து வரினுநே
ரசையாமென்றார்:—கூடினும் எனவே கூடாவிடினும் நேர
சையாமென்க. ஆ; ழி; வெள், வேல்; இவையனைய.

குறியிணை குறிசெடின் மெய்ம்முனு நிரையே. (சு)

இஃது நிரையசை யாமாறுணர்த்து தலுதலிற்று:—
என்னின்; இரண்டுகுறிலு மொருகுறிலொடு நெடினு மொ
ற்றதித்து வரினு நிரையசையென்றார்:—மெய்ம்முனுமென
வே மெய்கூடாவிடினு நிரையசையென்க. வெறி, சுரு;
நிறம், விளாம்; இவையனைய.

அசையே சீரா யமையச் சீரதை

யொன்றா விரண்டா முன்றா நான்காத்

தன்ஓடுநிம் டிநிஓடுநித் தாக்குழி யெண்ணுபு

விரண்டா நான்கா வெட்டா விரட்டியா

வசையிய லுரிபொது வாமென மொழிப. (எ)

இஃது முன்றொகுத்துச் சுட்டிய உறுப்பினுள் சீராமாறுணர்த்துதலுதலிற்று:—என்றே; அசையொழுங்காச்சேரச் சீராம்; அவ்வசையொவ்வொன்றாகவும் மிவ்விரண்டாகவுமுமுன்றாகவும் நன்னுன்காசவுஞ் சோக்கப்பட்ட விடத்தென்னுங்காலிமண்டு, நான்கு, எட்டு, பதினாறு இவ்வண்ணமாய்முறையே அசை, இயல், உரி, பொறு வெனச் சீர்நாமங் கொள்ளுமென்றார்;—தன்னொடும் பிழிதொடுமென்றது தன்னொடு தானுந் தன்னொடு பிழிதும் பிழிதொடு பிழிதுமெனப்பொருள் கொள்க; நிறை, நோ அசைச்சீரிரண்டும், நேர்நேர், நிரைநோ, நிரைநிறை, நேர்நிறை எனவியற்சீர் நான்கும்; நோநேர்நேர், நிரைநேர்நேர், நிரைநிறைநேர், நேர்நிறை நேர், எனவும், நேர்நேர்நிறை, நிரைநேர்நிறை, நிரைநிறைநிறை, நேர்நிறைநிறை என எட்டுரிச்சீரும் இவ்வெட்டோடு நோநிறை என இன்னுமொருநாறகூட்ட பொதுச்சீர் பதினாறும் வந்தமை யுணர்க. மொழிப வென்றமையின் முனமொழிந்தனவற்றை யோரசை, ஈரசை, மூவசை, காலசைச்சீரெனப் பெயர்த்து வழங்குனரு முனமென்றறிதற்பாற்று.

தேமா புளிமா கருவிளங் கூவிளம்

வாய்ப்பாட் டகவல வருங்கா யடைய

வெண்சீராகும் வஞ்சிக் காங்கனி

தன்பூ நலும்பூ தன்னிழ னதுநிழ

னிற்பது கடைசி னுலசைச் சீரே.

(அ)

இஃது தாரணவாய்ப்பாட்டாமா ஸுணர்த்துதலுதலி
ற்று;—என்னின்; தேமா, புனிமா, கருவிளம், கூவிளம், வா
யப்பாட்டசவற்சீராம்; இவற்றோடுகாய் சேர்ப்பின் வெண்
சீராம்; கணிசேர்ப்பின் வஞ்சியுரிச்சீராம்; தண்பூ, நயம்பூ
தண்ணிழல், நறுநிழல், எனமுறையே மிற்றினிற்பது நால
சைச்சீராமென்றார்: அகவலென்றது இயற்சீரினை:—

அசைச்சீரெல்லா மியற்சீரனைய. (க)

இஃது சீரொப்புமைதலிற்று:—என்னின்; அசைச்
சீரியற்சீர் போலமையு மென்றார்:—அசைச்சீர்நின்றுதன்வ
ருஞ்சீர்முதலசையோ டொன்றுவது ஆசிரியத்தனையும் ஒ
ன்றுததுவெண்டனையுமாமென்றுணர்க:

“உரிமையின்கண் ணின்மையால்
அரிமதா மழைக்கண்ணுள்
செருமந் செய் தீமையால்
பெருமை கொன்ற வென்பவே.”

என்னும் வஞ்சி விருத்திதான் மருழ பெறுமசைச்சீரி
யற் சீர்போனினது தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்று
தயற் சீர் வெண்டனையாயதும், செய்யெழுமசைச்சீரோ
ன்றியகவற்றனையாயது முணர்:—

பொதுச்சீரெல்லா மேனையப் பொதுவே (க)

இதவுமது:—என்னின்; பொதுச்சீரனைத்து மற்றைய
சீர்கள்போலமையுமென்னார்:—மற்றையசீர்களைனவேஇய
ற்சீர்போற் பகுக்கப்படுதலானும், பூவிறுதிச்சீர் வெண்சீர்
போற்கொள்ளப்படுதலானும், நிழலிறுதிவஞ்சிச்சீர்போற்
கொள்ளப்படுதலானு மென்க:—

“அள்ளற் பள்ளத் தகன்சோ ணுட்டு
வேங்கை வாயில் வியன்குன் றாரன்”

என்னும் பாட்டினுளோரடியி லிரண்டுபொதுச்சீருள
வேனுமது நான்கியறச்சீராகப் பகுக்கப்பட்டமையும்;

“அங்ஈண்வானத் தமரரசரும்
வெங்கனியாணே வேல்வேந்தரும்
வடிவார்கூந்தன் மங்கையருங்
கடிமலரேந்திக் கதழ்ந்திறைஞ்ச
கிங்கஞ்சுமந்த மணியணைமிசைக்
கொங்கவிரசோகின் குளிரிழற்கீழ்ச்
செழுநீர்ப்பவளத் தீரள்காம்பினை
முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல்
வெங்கண்விளைப்பகை விளிவெய்தப
பொனபுனைநெடுமதில் புடைவிளைப்ப
வனந்த சதுட்டய மவையெய்த
நனந்த லையுலகுட னவைநீங்க

மந்தமாருத மருங்கசைப்ப
 வந்தரத்துந்துபி நின்றியம்ப
 விலங்குசாமரை யெழுந்தலமா
 நலங்கிளாபூமழை நனிசொரித—வினிதிருந்
 தருணெறி நடாத்திய வாதிதன்
 திருவடி பரவுதுஞ் சித்திபெற்றற்பொருட்டே.”

என்னும் பாட்டினுள் முதற்கணுலசைச்சீர் பதினாறாம்
 வெண்சீர், வஞ்சிச்சீர்போன்று தளைதட்டுவந்தவாறுமுண
 ர்க. இப்பாட்டு சிந்தடிவஞ்சியாக்கொள்ளினும் வழுவா
 ரென்க:—

தலைப்பெயச்சீர்க டளையாமத்தளை
 வெண்பா வகவல் வஞ்சியாங்கலியே. (கக)

இஃது தளையாமாறுணர்த்து தனுதலிற்று:—என்னின்;
 சீர்கள் தலைப்பெய்தினைவது தளையாதும்; அதுவெண்டளை,
 ஆசிரியத்தளை, வஞ்சித்தளை, கலித்தளை என்னு நான் ஞாபாலி
 னதென்றார்:—கலியேயெனவிறுதிக் கண்விதந்து தலைதடு
 மாறிக் கூறினமையென்னென்ற கலித்தளை வெண்சீர் விகற்
 பமாதலினென்க.

தலைப்பெயுஞ் சீரசை தம்மிற்போல்வ
 தொன்றியதளையா மலலது விகற்பே. (கஉ)

இஃதொன்றியதும் ஒன்றாததுமாய தனையுணர்த்து
ததனுதலிற்று: என்னின்; நின்றசீரினீற்றசையும் வருஞ்சீ
ரினமுதலசையந் தம்முட்சாமிய முடைத்தே லொன்றின
தனையென்றும் பேதமுளவாயின் விகற்பமுடைய தனையென்
றாவது ஒன்றத்தனையென்றாவது கூறுவர்:—இஃது மேலே
ச்சூத்திரத்தாட்காட்டுதும்:—

இயற்சீர்விகற்பு நேரீற்றுரியிணைவு
மியற்சீர் வெண்சீர் வெண்டனையென்ப. (கங)

இஃது வெண்டனையாமாறுணர்த்துதலுதலிற்று:—என்
னின்; இயற்சீர்விகற்பு, தொன்றததும் நேரீற்றுரிச்சீரொ
னது வதுமியற்சீர்வெண்டனையெனவும் வெண்சீர்வெண்ட
னையெனவு மிசைப்பரென்றார்:—

“சற்கக கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நற்க வதற்குத் தக.”

என்பதியற்சீர் வெண்டனையான் வந்த குறள்வெண்பா:—

“யாதானு நாடாமா ஸாராமா ஸென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு,”

என்பது வெண்சீர்வெண்டனையான்வந்த குறள்வெண்பா:—

இயற்சீரிணைவ தாசிரி யம்மே. (கச)

இஃது ஆசிரியத்தனையாமாறுணர்த்து தனுதலிற்று:—
என்னின்; இயற்றி ரொன்றுவது ஆசிரியத்தனையாமென்றா:
இத்தனை இயற்றினையெனவும், அகவற்றனையெனவும், ஆசிரி
பதத்தனையெனவும் படுமென்க; “அகவலென்பதாசிரியப்பே
ரே” என்றாராகவின,—

“வாளுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை
பாள்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினே
நீயிடு வண்ணநின் னிறைசமு ரெழுதனம்,”

என்பது, ஆசிரியத்தனையான் வந்த ஆசிரியத்தாழிசை:—

நிரையிற்றுரிப்பகை நேர்வுமாம் வஞ்சியே. (கரு)

இஃது வஞ்சித்தனையாமாறுணர்த்து தனுதலிற்று:—
என்னின்; நிரையசைஇறுதியாகிய வுரிச்சா, ஒன்றுவிடுத்து
மொனறிலும் வஞ்சித்தனையாம்:—

“பூசாரமரைப் போதலமாக்
தேமபுனலிடை மீன்றிரும்
வளவயிலிடைக் களவயினமகிழ்
வினேககம்பலை மனைச்சிலம்பவு
மணச்சிலம்பிய மணமுரசோலி
வயற்கம்பலைக் கயலாரப்பவும்—நாளும்,
மகிழு மகிழ்தான் கூரன
புகழ்த லானுப் பெருவண்மையனே?

என்பது, வஞ்சித்தனையான் வந்த செய்யுள்: இது குற
ளடி வஞ்சிப்பா;

வெண்சீர் விகற்பங் கவித்தனையாமே. (கக)

இஃது கவித்தனையாமாறுணர்த்து தனுதலிற்று;—என்
னின்; வெண்பாவுரிச்சீரொன்றாதது கவித்தனையாமென்
றார்;—

“செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன்செயிர்த்தெறிந்தசினவாழி
முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடிநிலையை முறுக்கிப்போய்,
எல்லோர் வியன்கொண்மூ விடைமுழையு மதியம்போன்,
மல்லலோங் கெழிய்யாணை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே,”

என்பது கவித்தனையான் வந்த கலிப்பா வாமாறுணர்க்;

இரண்டுமூன்று நாலேந் தேற்றமாடும் சீர்கள்
தனையக் குறள்சிந் தளவா நெடிலாக்
கழிநெடி லாகக் கண்டன ரடியே. (கஎ)

இஃது. அடியாமாறுணர்த்து தனுதலிற்று:—என்னி
ன்; இரண்டு மூன்று நான்கு மைந்து மைந்தின் மிக்குஞ்
சாகள் தனோந்து நிற்புழி யவை குறளடி, சிந்தடி, யளவடி,
நெடிலடி, கழிநெடிலடி யென வாத லறிக வென்றார்;

“திரைத்த சாலிகை
நிரைத்த போனிரைந்
திரைப்ப தேனகளே
விரைக்கொண் மாலையாய்.”

என்பது, குறளடியான் வந்த வஞ்சித்துறை:—

“இருது வேற்றுமை யின்மைபாற்
சுருதி மேற்றுரக் கத்தனே
டரிது வேற்றுமை யாகவே
கருது வேற்றடக் கையினாய்.”

என்பது, சிந்தடியான் வந்த வஞ்சிவிருத்தம்:—

“தேடிய வகலிகை சாபந்திர்த்தா
நீடிய வுலகெலா மளந்து நீண்டகா
ளொடிய சுகழற வுதைத்த லுப் பாம்பின்மே
லாடியுஞ் சிவந்ததா ளென்னே யாண்டதாள்.

என்பது, அளவடியான் வந்த கவிவிருத்தம்:—

“யானுந் தோழியு மாயமு மானுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னல்லுண்டான்
தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேற்
கானும் புள்ளுங் கைதையு மெல்லாக் கரியன்றே.”

என்பது, நெடியடியான் வந்த கவித்துறை:—

“ஆரண சுற்பித மாசுவவச்சுத வாழி யிடைத்துயிலுங்
காரண சிற்றுண ரூப மலர்க்கொடி காதன் மனத்துறையும்
நாரண வறபுத வானவ ருக்கொரு நாயக நிற்பணியும்
வாரண முததி விசால தலத்திடை வாழ்வுற வைத்தவனே.”

இஃது, எண்ணூர்க்கழி நெடிலான்வந்த ஆசிரிய விருத்
தம்.—

“மாதலனாகியு மேதில னாகியும் வஞ்சன் சுஞ்சன் வர
விட்ட, பூதனை தன்னுயிர் முலைபொழி பாலொடு போதர
வுண்ட புயல்வண்ணு, மாதவ யாதவ வாசவ கேசவ மாயா
வாயாமதுஞ்ஞா, வாதியு மந்தமு மாகிய நின்புக ழல்லா
துனாயே னடியேனே.”

இஃது, எழுசீர்க்கழி நெடிலான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.—

“விக்கா வுக்கா வித்தாவிப்போய் விட்டானட்டார்
சுட்டோ புக்கா, இக்கா யத்தா சைப்பாடுற்றே யிற்றே டிப்
போய் வையப்பீர் நிற்பீர், அக்கா டப்பேய் தொக்கா டச்சு
ழப்பா டத்தி வெப்பா டப்பூண், நெக்கா டக்கா னத்தா
டப்போ நெய்த்தா னத்தா னைச்சே வித்தே.”

இஃது, எண்ணூர்க்கழி நெடிலான் வந்த ஆசிரிய விருத்
தம்:—

“இடங்கை வெஞ்சிலை வலங்கை வாளியி னெதிரா
ந்த தாரையை யிலங்கு மாழியின விலங்கியோன், முட-
ங்கு வாலுளை மடக்கன் நீயிசை முனிந்து சென்றுடன்
முரண்ட ராசனை முருங்கியோள், வடங்கொண் மெல்தூர
தடங்கு னுண், ரிடை மடநதை சுந்தரி வளங்கொள பும
ழைமகிழ்ந்தகே ன், தடங்கொடாமரை யிடங்கொள்சே
வடிதலைக்கு வையப்பவா தமக்கு வெந்துயர் தலிர்க்குமே.”

இஃது ஒன்பது சர்க்கழி நெடிலான் வந்த ஆசிரிய விருத்
தம்.

“கொங்கு தங்கு கோதையோதி மாதரோடு மட-
ந்தி மேரடை நெற்றி, வெஞ்சண் யாளை வேந்தர் பொந்து
வேந்தித் தநாத வென்று தின்று தாழ், வங்க புய்வ மாதி
யாய வாதி னூவி நீதி யோது மாதி யாய, செங்கண் மாலை
காலை மாலை சென்று சோவா சோதிசோந்த சிந்திதாயே.”

இஃது பதினாக்கழி நெடிலான் வந்த ஆசிரிய விருத்
தம்.

பதினாசிரிய மிக்கு வருவன வந்துழிக்கண்டு கொள்க;
அவை சிறப்பிலவென்பது தொல்லாசிரியர் அணிவு.

முந்தி யுறுப்பு மொழியும் பொருளுஞ்
சந்த மேரக்கிச்சொற்கள் தொடையோ. (௧௮)

இஃது தொடையிலக்கண முணர்த்துதனுதலிற்று: எ
ன்னின்; முன் மொழிந்த வெழுத்து, அசை, சீர் இவையும்
சொல்லும், பொருளும், ஆயவியைநேதனுஞ் செமமை
யிற்றொடுப்பது தொடையாமென்றார்.

முதல் வழியெழுத்து முரணிய சொல்லும்
விதமீறளபெடை விதப்பு முன்னிறதியும்
பாதசசொறகனும் பாவல ரேய்ப்ப
மோனை யெதுகை முரணியை பளபெடை
யேனை யந்தாதியோ டிரட்டையாமே. (சுசு)

இஃது தொடைவேறுபாடுணர்த்து தனுதலிற்று:—
என்னின்; முதலெழுத்தும், இரண்டாமெழுத்தும், முர
ணை சொறகனும், விதமாமிறுதி யெழுத்தும், அளபெடை
யும், முன்மொழியிறுதியைப் பின்னர்விதந்தெடுத்தலும்,
ஞாடியிலுள்ளசொறகனும் தம்முட்பொருநதுமாறு கங்
றாசேர்ப்பதானமுறையே மோனை, எதுகை, முரண, இ
யையு, அளபெடை, அந்தாதி, இரட்டையாகிய தொடை
எனாம எனார்.

“மாவும் புள்ளும் வதிவயிற் படர
மாரீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப
மாவை தொடுத்த கோதையுங் கமழ
மாவை வந்த வாடை
மாயோ ளின்னுயிர்ப் புறத்திதுத் தற்றே.”

இவ்வாசிரியத்துளடி தொறுமுதலெழுத்தொன்றியடி
மோனையாயதறிக.

“வடியேர்கண் ணீர்மல்க வான்பொருட்கட் சென்றார்
கடியார் கனக்குழாய் காணர்கொல் காட்டின்
இடியின் முழக்கஞ்சி யோங்கவுள் வேழம்
பிடியின் புறத்தசைத்த கை.”

இவ்வெண்பாவி னடிதொறு மிரண்டாமெழுத் தொன்
றியடியெதுகையா யதுணர்க.

“இன்னரைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மணங்கே
நனமாமேனிச் சணங்கு மாரணங்கே
ஆடமைத் தோளி கூடலு மணங்கே
அரிமதர் மழைக்கணு மணங்கே
திருதுதற் பொறித்த திலதமு மணங்கே.”

இவ்வாசிரியத்து னிறுதி யிசைதலினடியியை பெண்
வுணர்க.

“இருள் பரந்தன்ன மாநீர் மருங்கில்
நிலவு குவித்தன்ன வெண்மண லொருசிறை
இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
பொன்னி னன்ன றுண்டா திறைக்குஞ்
சிறுகுடிப்பரதவர் மடமகள்
பெருமதர் மழைக்கணு முடையவா லணங்கே.”

இவ்வாசிரியத்துண் முதன்மொழி முரண்படத்தொடு
த்தலினடி முரணுமா னுணர்க.

“ஒஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை
யாஅது மென்று மவா.”

இவ்வெண்பாட்டின் முதலெழுத் தளபெழுந்தமையி
ள்ளபெடை யாமா னுணர்க.

“உலகுடன் விளக்கு மொளிதிகழவிர்மதி
மதிநலனழிக்கும் வளங்கெழு முகநுடை
முக்குடை நீழற பொற்புடை யாசனம்
ஆசனத்திருந்த திருந்தொளி யறிவன்
ஆசனத்திருந்த திருந்தொளி யறிவனை
யறிவுசே ருள்ளமோ டருந்தவம புரிந்து
துணனிய மாதரீதெனப்
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே.”

இவ்வாசிரியத்து ளடிதொறு மிறுதிமுதலாகத் தொங்
ததந்தாதியாய தறிக.

“ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் றீறெரி யொக்குமே யொக்குங்
குளக்கொட்டிப் பூவி னிறம்.”

இவ்வெண்பாவி னேரடியி லோர் சொல்லே வரத்
தொங்கித் திரட்டையாய துணர்க.

ஆதியாமத்தொடை யாய்ந்திடு மெல்லை
 பாதத்தாயினு முதலோ டொன்று
 மிடையிட் டொன்று மீறு மிரண்டு
 மொன்றிற்றயலிஃ தொழிபு. மனைத்துஞ்
 சோகளிலேனுஞ் சிறந்து நடப்புழிப்
 பாத மிணையோ பொழிப்பொ டொருஉக்
 கூழை மேற்கீழ்க் கதுவாய் முற்றும். (உல்)

இஃது, தொடைவிகற்பன் கூறுதனுதலிற்று; என்னின்,
 மூன் மொழிந்தவற்றுண் முதலேநது தொடையு மாறாயு
 மிடத்து அடிககண் முதலாயினும் முதலோடிமண்டாரு
 ளரினும், முதலோடு மூன்றஞ்சீரினும், முதலோடிதுதிச்சீரி
 னும், முதன்மூன்று சீரினும், முதலோடயலொன்றெழிந்த
 சீரினும், ஈற்றயலொழிந்த சீரினும், சிறந்து வருமிடத்து
 அடி, மிணை, பொழிப்பு. ஒருஉ, கூழை, மேற்கதுவாய்,
 கீழ்க்கதுவாய், முற்று என ஒவ்வொன்றும் விசற்பிக்க அடி
 மோனை முதலிய வைந்து தொடையும், இணை மோனை முத
 லிய முப்பத்தைந்து தொடை விகற்பமு மாமா னுணர்க.

“ அணிமல ரசோகின் றளிர்நலங் கவற்றி
 அரிற்குரற் றெண்கிணி யரற்றுஞ் சோடி
 அம்பொற் கொடுஞ்சி நெய்ந்தே ரகற்றி
 அகன்ற வங்ச மந்துண் மருங்குல்
 அரும்பிய செங்கை யவ்வளை யமைத்தோள்

அவிர்மதி யணைய திருநாடு லரிவை
 அயில்வே லணுக்கி யம்பலைத் தமர்ந்த
 கருங்கய னெடுங்க ணோக்கமென்
 திருந்திய சிந்தையைத் திறைசொண்டனவே.”

இவ்வாசிரியத்து ளடி மோனையல்லாது ஒவ்வொரு
 அடியின்க ணுள்ள சீர்களிலும் மோனைதொடுக்க இளை
 மோனை, பொழிப்புமோனை, ஒருஉமோனை, கூழைமோனை,
 மேற்கதுவாய்மோனை, கீழ்க்கதுவாய்மோனை, முற்றுமோனை
 என விகற்பித் தொன்றினமை யுணராக.

“பொன்னின்ன பொறிசுணங் கேந்திப்
 பன்னருங் கோங்கி னன்னலங் கவறறி
 மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய
 நன்னிற மெல்லுர மின்னிடை வருத்தி
 யென்னையு மிடுக்கண் பின்னவித் தினனடை
 யன்ன மென்பெடை போலப் பன்மலர்க்
 களனியம் புன்னை யின்னிழற றுன்னிய
 மயிலே சாயல் வாணுதல்
 அயிலவே லுண்கணெம் மறிவுதொலைத் தனவே.”

இவ்வாசிரியத்துள்ளுதை முற்கூறிய போன்விசற்பித்
 தமையறிக.

“சேடிப் பேரொழிலாக மொல்லுபு
 சுருங்கிய றுசுப்பிற் பெருகு வடந்தாங்கிக்

குவந்தது சுணங்கும்பிய செங்கை விரிந்து
 சிறிய பெரிய நிகாமலர்க் கோதைதன்
 வென்வளைத தோளுஞ் சேயரிக் கருங்கணும்
 இருககையு நிலையு மேந்தெழி வியக்கமும்
 துவர்வாய்த தீஞ்சொலு முவந்தெனை முனியாது
 என்று மின்னண மாகுமதி
 பொன்றிகழ் நெடுவேற் போர்வல் லோயே."

இவ்வாசிரியத்துண் முதற்கூறியவாறு முரண்விசிற்பித்
 துவந்தமையுணாக.

“மொய்த்துடன் தவழு முகிலே பொழிலே
 மற்றதனயலே முத்துறழ் மணலே
 நிழலே யினியத நயலது கடலே
 மாதர் துகிலே செல்லே யியலே
 வில்லே துதலே வேர்க்கண் கடலே
 பல்லே தளவம் பாலே சொல்லே
 புயலே குழலே மயிலே யியலே-அதனால்,
 இவ்வையி னிவ்வுரு வியங்கலின்
 எவ்வையி னோரு மிழப்பர்தந் நிறையே.”

இவ்வாசிரியத்துண் முதற்கூறியவாறு இயைபு விசிற்பித்
 துவந்தமையுணாக.

“தாஅட் டாஅமரை மலருழங்கி
 தூஉக் குயலைப் போலு தருந்திங்

காஅய்ச் செந்நெற் கரித்துப் போலய்
 மாஅத் தாஅண் மோலுட் டெருமை
 தேளம் புனலிடைச் சோலுர் பாஅல்
 மீஇ னாஅர்ந் அகளுஞ் சீஇர்
 ஏள னாஅ நீஇ ணீஇரா
 ஊரன் செய்த கேண்மை
 ஆய்வனைத் தோழிக கலரா னாவே.”

இவ்வாசிரியத்துண் முற்கூறியவாறு, அளபெடை விகிதம் பிழை யறிக.

முந்தின சந்த முழுதொவ் வாதது
 செந்தொடை யென்னச சோத்தினர் புலவர். (௨௩)

இஃது செந்தொடை யுணர்த்துதலுதலிற்று:—என னீ
 ன்; முந்தின தொடையும் தொடை விகற்பமும் பேசும்பொ
 டுபடுவன செந்தொடையாகக் கொண்டாரென்றார்.

“ பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி
 மயிலின மகவு நாடன்
 நன்னுதற் கொடிசுசி மனத்தகத தோனே.”

இவ்வாசிரிய முதாரண மெனக்கொள்க.

செய்யுளியல்.

வெண்பா வகவல் கலிய வஞ்சி
பண்பாயந் துரைத்த பாகான் காமே. (2-உ)

இஃது முன்னுறுப்பாலிசையும் பாவின் பெயர் வேறு பாடுணர்த்துதலுடையது:—எனின்; வெண்பா, அகவல், கலிப்பா, வஞ்சிப்பாவென விந்நோக்கிப் பெயர்த்த பா நான்காமென்றா; பண்பாய்ந்துரைத்த வென்படைப்பண்பு ஆய்ந்து உரைத்த எனக்கொண்டு தன்மைநோக்கி யுரைத்த பாய்ப் பிரம், கலத்திரிய, வைசிய, சூத்திர, வருணம்போ லுரைத்தாரெனவும்; பண்பாய்ந்துரைத்த எனக்கொண்டு லிசை வேறுபாடு பற்றி, செப்பல், அகவல், துளளல், துங்க லென்று மிசைநோக்கி யுரைத்தா ரெனவும் பொருளமை யுட, நான்காமே என்று தேற்றப்பொருளான் முன்மை பற்றி யெனக் கொள்க. இச்சூத்திர மேற்கோளாகலிற் றுணெடுத்து மொழிந் லென முடிதி.

வெண்டலை தட்டுசெ செப்பலோ சைத்தாய்ப்
பாண்டை யாவாடி சிந்துலை வெண்பா. (2-ங)

இஃது வெண்பாவாமா றுணர்த்துதலுடையது:—என னின்; வெண்டலை விரவிச் செப்பலோசை குறையுது அள

வடியுஞ் சிந்தடியு முறையே யிணைந்துவருவது வெண்பா
வென்றா; வெண்டளை யென்றது, இயற்கோவெண்டளையும்
வெண்டோவெண்டளையு மெனக்கொள்க; செப்ப லோசை
முன்னு வகையாமாறு,

“வெண்சீர் வெண்டளை யான்வரு மியாப்பை
ஏந்திசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்.”

“இயற்கோ வெண்டளை யான்வரு மியாப்பைத்
தூங்கிசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்.”

“வெண்சீ ரொன்றனு மியறசீர் விசற்பமு
மொனளிய பாட்டே யொழுக்கிசைச் செப்பல்.”

என மெற்கொளா லுணர்க; பண்டை யளவடி யென்
றமையான, அளவடி முடினமைபெற்று முந்தியும் பிணைந்
திருடி யிணைந்தும் வருமென வுணர்த்தற்கென்க.— (இ)து
முசலியவை யெல்லா முடிசுதுககாட்டலெனும் முடிசு.
இணையெனவே வெண்பாவிறகுச் சிறுமை யிரண்டடி என
பதுணரற பாறறு.

மொழிந்த வீரபாரிற் றேறமறு காண்மலா

காங்கிறப்பன கடைச்சீர குறவே. (123)

இஃது குறவர் வெண்பா விலக்கண முணர்த்துகடிக
விறறு:—என்னின்; முற்கூறிய விரண்டடியுட் பிறழ்தீர்த்து,

நாள், மலர், காசு, பிறப்பு, என்னும் வாய்ப்பாட்டான்
கடைச்சீரிலுவன குறளவெண்பா வென்றார்:—மொழிந்த
வீரடிஎன்பது முற்கூறிய வளவடியுஞ் சிந்தடியுமாயவிரண்
டினை. தோமறு என்றது வாய்ப்பாட்டு திரிபின்மையி
னென்றுணராக.

“பொறிவாயி லேந்தவித்தான் பொய்தி ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வரா.” எனவும்,

“கற்றசனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றா டொழாஅ ரெனின்.” எனவும்.

“யாதானு நாடாமா லூராமாலென் னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.” எனவும்,

“உருவுசண் டெள்ளாமவேண்டுமுருள்பெருந்தேர்க்
கச்சாணி யன்னா ருடைத்து.” எனவும்,

வங்குமை யுணர்க.

இரண்டு குறளி னிடைவான் றளிச சொலு
மோரிரு விகற்பு மொனறின நேரசை. (௨௫)

இஃது நேரிசை வெண்பாவிலக்கண முணர்த்துது. —
விந்து:—என்னின்; இரண்டு குறள்வெண்பாக்களி னிடை
யின முற்றொருடைக்கேற்ற தனிச் சொல்லா லடிநிறுத்த

ஒருவிசற்பமாயு மிருவிசற்பமாயும் வருவது நேரிசை வெண்
பா வென்றார்:—வான் தனிச்சொல்லெனக் கூறியது முதற்
நெடையகேற்ற தனிச்சொலென வுணர்த்தற்கென்க; ஒன்
தன் நேரிசை யெனறது முதற்குறள் வெண்பாவி னுறுதி
மேலைச் சூத்திர வாய்ப்பாட்டா னிறுமெனினும், அசை
சொந்தாசுட்டு விளக்கிய போற்சீரகிறைந்து வருவன வாசி
டை யிட்ட நேரிசை யென்றதிதற்கென்க.

“அரிய வரைகிண்டு காட்டுவார் யாரே
பெரிய வரைவயிரங் கொண்டு—தெரியிற்
உரிய வரைநிலைபார் காய்ந்தாலென் செய்வார்
பெரிய வரைவயிரங் கொண்டு.”

“நடமண்டு தாமரையின் குதாடலவன்
இடமண்டிச் செல்வர்களைக் கண்டு—பெடைநென்று
பூழிக் கதவடைக்கும் புதுதாரே பொய்கழந்
தூழி நாடாயினோர்.”

இவை யொருவிசற்பானு மிருவிசற்பானும் வந்த நேரி
சை வெண்பா.

“புலனைந்துந் தானே பொரமாய்க்கிச் சிந்தை
மாலமந்துழலு மடிமை—நலமிருந்த
சிந்தான மோனச் சிவநேரின் சேவடிக்கே
பித்தான னுண்டோ பிறப்பு.”

“காதலியைக்காரிருளிற் கானகத்திற் கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ—நாத
மளிக்கிற வாழிவா யாங்கலவ னோடி
யொளிககின்ற தென்றோ வுரை.”

இவற்று ளேழாஞ் சீரசைச்சீராய் முடிகவென்னுமேற்
கோளுளதாயினு மவ்வசையோடு ஒன்றுமிரண்டு மசைகள
கூடியிறுதி விளக்காவந்தமையின், ஆசிடையிட்ட நேரிசை
வெண்பாவாயதுணாக.

தனிச்சொல்லல தின்னிசையாகும்மே. (உசு)

இஃது இன்னிசை வெண்பா விலக்கண முணர்த்துதலு
தலிற்று:—எனனின்; தனிச்சொற்பெருதடி நிரம்பிவருவ
தினனிசை வெண்பாவென்றார்:—என்கி தனிச்சொலென
றது மேலைச் சூத்திரத்துண் மொழிந்தவாற்றினதெனபு
ணர்க. அத்தகைத் தனிச்சொல்லலசென வன்மைப்பொருள்
சொண்டமையின் வேறு தனிச்சொல் வரப்பெறுமென்பது
உம். இத்தனைவருமெனு மோத்கிலாமையின் முனறடியிலும்
வரப்பெறு மென்பதுஉம், ஆகுமேமென்று மிகுததுச்
சொன்னமையானும் விகற்பவரையறை கூறுமையானு மெ
னத்து விகற்பத்தானும் வருமென்றாயிற்று. என்னை;

“ஒருவிதற் பாகித் தனிச்சொ லின்றியு
மிருவிகற் பாகித் தனிச்சொ லின்றியுக்
தனிச்சொற் பெற்றுப் பலவிகற் பாயுந்

தனிச்சொலின் திப் பலவிகற் பாயு
மடியடி தோறு மொருஉத்தொடை யெனவு
மெனவைந் தாகு மினனிசை தானே.”

என்றார் பிறருமெனக்கொள்க.

“தாளாள னென்பான் கடன்படா வாழ்பவன்
வேளாள னென்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான்
கோளாள னென்பான் மறவாதா நிம்முவர்
கோளாக வாழ்த லினிது.”

இது தனிச்சொல்லின் தி யொரு விகற்பத்தான் வந்த
இனனிசை வெண்பா.

“நாற்ற முரைக்கு மலருண்மை கூறிய
மாற்ற முரைசு குடி விளைநலந் தூசகின்
அகம்பொதிந்த தீமை முகனுரைக்கு முன்னம்
முகம்போல முனஜுரைபப தில.”

இது தனிச்சொல்லின் தி யிருவிகற்பத்தான் வந்த இன்
னிசை வெண்பா.

“கோளோக்கி வாழுக குடியெல்லாந் தாய்முலை
பாடோக்கி வாழுக குழவிகள்—வானத [யின்
தூளிக்குக் வாழ முலக முலகின்
விளிக்குக் யின்புறு உம் கூறு.” எனவும்,

“வளம்படவேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை
யளந்தனபோக மவரவ ராற்றான்
விளங்காய் திரட்டி னுருமில்லை—களங்சனியக்
காரெனச் செய்தா ருமில்.” எனவும்,

“இனனாமை வேண்டி னிரவெழுத—விந்நிலத்து
மன்னுதல் வேண்டி னிசைநடுக—தனனோடு
செல்வது வேண்டி னறஞ்செய்க—வெல்வது
வேண்டின வெருளி விடல்.” எனவும்,

தனிச்சொற்பெற்றுப் பலவிசுற்பான வந்தமை யுணர்க.

“அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்
விலைப்பாலிற் கொண்டுன் மிசைதலுங் குற்றம்
சொலற்பால வல்லாத சொல்லலுங் குற்றம்
கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.” எனவும்,

“மழையின்றி மாநிலத்தார்க் கில்லை—மழையுந்
தவமிலா ரிலவழி யில்லை—தவமும
அரசிலா ரில்வழி யில்லை—யரசலும்
இவ்வாழ்வா ரிலவழி யில்.” எனவும்,

இவையு ஒரூஉத்தொடைகளை பெற்று வந்தமை யறிக.

பாடம் பலவரிற் பட்டுருடை யாமே. (உ. எ)

இவ்வு பட்டுருடை வெண்பா வாமா னுணர்த்துதலுக்
கூறு. என்னின; பல வடிகளான வருவது பட்டுருடை

யாகு மென்றார். பாதம் பலவரின் என்றது, நாலடியின் மிகுது வருவது என்பதுபோலந்த பொருளெனக் கொள்க. ஆமே என்று மிகைபடக்கூறின தெனனையெனின், ஏழடியின் மிகுது வருவன சிறப்பினறென்பதூஉம், செப்ப லோசைசூன்றி வருவன வுளவேல் வெண்கலியா மென்பதூஉ முணர்த்தற்கெனக. தனிச்சொலும் விகற்பமும் கூறாமையின், தனிச்சொற் பெற்றும் பெறுது மொனதும் பலவும் விசுறபத்தான வருமெனக் கொள்க. ஈண்டொன்றும் பலவும் என்றது தமிழ்தூற்கொள்கை: என்னை;

“ஒனறல்லவை பலதமிழ் நடைவடநா
விரண்டல் லவைபல வென்றிசினோரே.”

என்றதனாறுணர்க.

“சேற்றுக்கா னீலஞ்செருவென்ற வேந்தனவேல்
கூற்றுறழ் மொய்மயிற் பகழி பொருகயற்
ரோற்றந தொழில்வடிவு தமமுட் டயிமாற்றம்
வேற்றுமை யினறியே யொத்தன மாவேடா
ஆற்றுக்கா லாட்டியச் சண்.” எனவும்,

“பன்மாடக் கூட மறுரை நெடுந்நெருவில்
என்னோடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும் [நோடைக்
பொன்னோடை நன்றென்ற ணலலனோ பொன
கியானைநன நென்றாளு மந்நிலையள்—யானை,
எருத்தத் திருந்த விலங்கிலை வேற்றென்ன
நிருத்தார்நன் நெனநேன் றியேன.” எனவும்,

“வையக மெல்லாக் கழனியா—வையகத்துட்
 செய்யகமே நாற்றிசையின றேயங்கள்—செய்ய
 கத்துள்
 வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு—வான்கரு
 ம்பின
 சாறேயன் னுட்டிற் றலையூர்கள்—சாறட்ட
 கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாம்—சட்டியுட்
 டானேற்ற மான சருக்கரை மாமணியே
 யானேற்றான் கச்சி யகம்.” எனவும்,

தனிச்சொற்பெற்றும் பெறுதும் பலவாய் விகற்பித்து,
 ஐந்து, ஆறு, ஏழு, என்னுமடிகளால் வந்தவாறுணாக.

நேரின்னிசையன மூவடிசிந்தே. (2-24)

இஃது நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பாவு மினனிசைச்
 சிந்தியல் வெண்பாவுமா மாறுணர்த்துதுணுதலிற்று:—என
 னின:—

நேரின்னிசைபோல மூன்றடியான் வருவது நேரிசை
 யும், இன்னிசையுமாய் சிந்தியல் வெண்பாக்களாம்,என்றா:

“அறிந்தானே யேந்தி யறிவாக் கறிந்து
 சிறந்தார்க்குச் செவ்வனுரைப்ப—சிறந்தார்
 சிறந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு.”

“நற்கொற்ற வாயி னறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும்வண் டார்ப்பப் புடைத்தாளே—பொற்றே
பாலேநல் வாயின் மகள்.” [ரான்

என, நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பா வந்தமையுணர்க
“நறுகீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் திண்டிப்
பிற நாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாளும் பாரினில்
அறநாட்டுப் பெண்டி ரடி.”

“சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீதது முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை.”

என, விண்ணிசைச்சிந்தியல் வெண்பா வந்தமை யுண்
ர்க.—

மேலைப்பா வினமேற்கு மியற்றளை
கலியும வஞ்சியுந் குறுகுமாந்துறைக்கே. (உக)

இஃது, மேற்கூரிய வெண்பாவினத்தி னிலக்கணங் கூ
றுத்துதலுற்று. எனனின; மேலைப்பாவினங்கள் முன்மொழி
ந்த வெண்டளையலாது இயற்றளையுமேற்றுவரும்; வெண்பி
றைககண் கலித்தளையும் வஞ்சித்தளையு மருகி வரப்படு
மென்றார்.

இவற்றிற்குதாரண மேலைச் சூத்திரத்துட்காட்டுதல்.

அந்தமில் லளவிரண் டொப்பது செந்துறை(நட)

இஃது, குறட்பா வினமாகிய செந்துறையிலக்கணது தலிற்று:—என்னின்; அந்த மில்லாத வளவடி யிரண்டுதம் முளொத்து நிற்பது வெண்செந்துறை யென்றும், செந்துறை வெள்ளையென்றும் வழங்கப்படு மென்றார். அந்தமில் லென்றதனானொழுகிய வேரையும் விழுமிய பொருளுமெனக் கொள்க; ஒப்பது செந்துறை யெனவே யொய்வாது சிதைந்துவருவது குறட்டாழிசையா மென் னுணர்த்தற் கென்க:—

“ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட்கெல்லா [ம்.
மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை.” எனவு
“கொன்றை வேய்ந்த செல்வ னடியினை [ம்,
யென்று மேத்தித் தொழுதோ மியாமே.” எனவு
வந்தமை யுணர்க.

ஈரடி யாகி யெனைத்து சீரினு

மீறு குறைந்தே யிறுங்குறட் டாழிசை. (நக)

இஃது, குறட்பாவினமாகிய குறட்டாழிசை யிலக் கணதுதலிற்று:—என்னின்; இரண்டடியாயும், எவ்வளவு ஈராலும் வரப்பெற்று இதுதான் சீர்குறைந்த வருவது குறட் டாழிசை யென்றார்:—குறைந்தே யென்றமையாற குறை

யாது வராவெனக்கொள்க:—ஈறுகுறைந்தே யென்றமை
யான முச்சீரடியிற்குறையாதென்க.

“நண்ணு வார்வினை நைய நாடொறு நற்றவர்க்
கர சாய ஞானநற்
கண்ணினு னடியே யடைவார்கள் கற்றவரே.”
எனவும்,

“நீல மாகட னீடு வார்திரை நின்றபோற்பொ
ங்கிப் பொன்று மாங்கவை,
காலம் பலகாலஞ் சென்றுஞ் செல்வர் யாக்கை
ஈழிதலுமே,, எனவும்,

ஈற்றடி குறைந்து இரண்டடியாய்ப் பலசீரான் வந்
தமை யுணர்க:—

“பிண்டியி னீழற் பெருமான் பிடர்த்தலை [ம்,
மண்டலந் தோன்று மால்வாழி யனனாய்.” எனவு
“வண்டார பூங்கோதை வரிவளைக்கைத் திருநா
தலாள்
பண்டைய எல்லள் படி.” எனவும்,

ஒழுக்கிய வேளையின்றிய வெண்செந்துறையும், செ
பபிலைசைகுன்றிய வெண்பாவுங் குறட்டாழிசைக் கண
உத்திக்.

மூன்று முதலே முடிகளிற் கடைதேய்ந்
தான்றசீரனைத்தினுமடி கொளும்வெண்டுறை.(௩௨)

இஃது, வெண்டுறை யிலக்கண நுதலிற்று:—என்னி
ன்; மூன்றடிச்சிறுமையு மேழடிப் பெறுமையும்பெற்று
இறுதி சோகுறைந்து, சீர்வரையின்றி யடிநிரம்பிக்கொள்
வது வெண்டுறையாமென்றார்:—ஆன்றசீரெனச்சிறப்பித்த
தனான், வேற்றொலிவிரவு மெனவும், ஈது ஒருசீர்குறைந்து
வருவனவுமுண்டெனவு முணர்த்துகென்க: ஆன்றசீரனைத்தி
னுமென்றமையான் இறுதி முச்சீராமிலக்கணத்துள் வழ
வாதென்க:—

“தாளாள ரல்லாதார் தாம்பல ராயக்கா லெ
ன்னு மென்னும்
யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன் கோடிரண்டும்
பீலிபோற் சாய்ந்துவிழும் பிலிற்றி யாக்கே.”
எனவும்,

“முழங்குசிரைக் கொற்கை வேந்தன் முழுதுல
கு மேவல்செய முறைசெய்கோமான்

வழங்குதிறல் வான்மாறன் மாச்செழியன் ருச்
கரிய வையேல் பாடிக்

கலங்கினின் றுரெலாக் கருதலா காவணம்
இலங்குவா னிரண்டினு லிருகைவீ சிப்பெயர்ந்

தலங்கன்மா லையவிழந் தாடவாடுமிவள்
பொலங்கொள்பூந் தடங்கட்கே புரிந்துநின்றா
[ரெலாம

விளங்கியுள் ளந்தப விளிந்துவே ருபவே.” என
வும்,

வந்தமை யலகிட்டுணர்க; நான்கும், ஐந்தும், ஆறும், அடி
களான் வருவன வந்துழிக் கண்கொள்க.

ஈரள வோர்சிந் திணைவதொண் டாழிசை. (௩௩)

இஃது, வெண்டாழிசையல்லது வெள்ளொத்தாழிசை
யிலக்கண துதலிற்று — என்னின்; அளவடி யிரண்டுஞ் சிந்
தடி யொன்றுமா யிணைந்து வருவது வெண்டாழிசை
யென்றார்:— ஓரளவாய் மூன்று சிந்தியல் வெண்பாக்க
ளோர்பொருண் மேலிணைந்து வருவது வெண்டாழிசையா
மென்றார்; இப்பொருள், இணைதாழிசை யென்பதானு
முணரற்பாற்று:—

“நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்வார்
அன்பு வேண்டு பவர்.” எனத்தனித்தும்,
அன்ன யுறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
ஒன்னு ருடைப்புறம் போல நலங்கவந்து
துன்னுன் றுறநது விடல்.”

“ஏடி யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
கூடா ருடைப்புறம் போல நலங்கவர்ந்து
நீடான் றுரந்து விடல்;”

பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி
மேவா ருடைப்புறம் போல நலங்கவர்ந்து
காவான் றுறந்து விடல்.”

எனச்சிந்தியல் வெண்பா வொருபொருண் மேன்முன்
றகெகியும் வந்து வெண்டாழிசையாமாறறிக.

மூன்றடி யானு முடிந்தவ் வடிதொலுந்
தாந்தனிச் சொற்பெறுந் தண்டாவிருத்தம். (௩௪)

இஃது வெளிவிருத்தத்தி னிலக்கண முணர்த்துத லுத
லிற்று :— என்னின்; மூன்றடியினு லு முடிவுபெற்று, அடி
தோறு மிறுதிக்கண்ணோர் தனிச்சொலைச சார்ந்துவருவது
வெளி விருத்தமென்றார். மூன்றடியானு மெனறமையா
னான்கடியாய் வரப்பெறுமாயினு மெனககொள்க ; தாந்த
னிச்சொலெனச் சிறப்பித்ததனாற் றனிச்சொற்றானேயாகி
யெனவும், தண்டாவென்றமையாற்றனிச்சொல் நாற்றீரின
புறமே யெனவு முணர்த்தற்கென்க :—

“கொண்டன் முழங்கினவாற் கோபம் உறந்தனவா - லென்
[செய்கோயான்

வண்டு வரிபாட வார்டுவம் பூத்தனவா - லென்செய்கோ
[யான்

எண்டிசையுந் தோகை யிருந்தகவி யேங்கினவா - லென்
[செய்கோ யான்.”

எனமுன்றடியாயும் ;

“ஆவாவென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா - ரொருசாரார்
கூகுவென்றே கூவிளிகொண்டா - ரொருசாரார்
மாமாவென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தா - ரொருசாரார்
ஏதீர் நாடி ரென்செய்து மென்றா - ரொருசாரார்.”

என நான்கடியாயும் வந்தமை யுணர்க :—

நிறை நடு வஞ்சி நீங்கின சீரோடு
மறைகுறள் சிந்தோடளவடி பயின்று
மகவ லோசைத்தன வாசிரியம்மே. (நூ)

இஃது “பா நானகாமே” பென்ற துளாசிரியப்பாவி
லச்சுண டுதலிற்று :— என்னின் ; நிரையசை நடுவில்
வராத வஞ்சி யுரிச்சீரோழிந்த சீரோடுங், குறள், சிந்து
ஆன வு முதலிய வடிகள விரவியும், அகவலோசையுடைத்
தாயும் வருவன வாசிரியப்பா வென்றார்.

அகவலோசை முன்று திறத்தன பின்வரும் பாப்ப
நுணர் :—

“நேர்நேரியற்றனை யான்வருமகவலும்
 நிரைநிரையியற்றனை யான்வரு மகவலும்
 ஆயிருதனையு மொத்தாகிய வகவலும்
 ஏந்த றூங்க லொழுக லென்றிவை
 ஆய்ந்தநிரைநிரையாகுமெனப்.”

என்றராகலின நிரை நடுவஞ்சி நீங்கின சீரோடென்றமை
 யானயற்றனையுஞ்சிறுபான்மை புல்லுமென்ற ராயிற்று.

நெடிலடி யகவலி னிகழ்ந்தது வரையார். (௩௬)

இஃது ஆசிரியப்பாவி னடியொழிபு கூறுத னுத
 லிற்று:—என்னின்; ஒரு சார்நெடிலடி யாசிரியத்துள் நிக
 ழ்ந்து வரவுமதை யாசிரியத்தினின்று வேறுபடித்தினரல்
 லர் புலவர், என்றார். ஆகலின், நிகழ்ந்தது, எனவே, முன்
 னிகழ்ந்தவை வரையாரென்றாலது நிகழினும் வரையா
 ரெனப்பொருள் கொள்ளிமுக்காமென்க. இஃது, இறந்
 தது விலக்கலெனுமுத்தி.

ஈற்றயற் சிந்துள விடைசில குன்றுப
 வேற்றக் குறைவுள வேலுமா தடியுள
 நேரிசை யிணைக்குற ணிலைமண் டிலமடி
 மறிமண் டினமென மாட்டின ரன்றே. (௩௭)

இஃது ஆசிரியப்பாவின் வேறுபாட்டிலக்கண முணாத
 துதலு மவற்றின் பெயரும், துதலிற்று:—என்னின்; ஈற

றயற் சிந்தடியாவது உம், இடைக்கண் சிலவடி சில சீர் குறைந்து வருவது உம், ஏற்றமுகு குறைவுமின்றி யடியளவொத்து வருவது உம், பொருட் சிதைவின்றி யடிகள் தம் முண் மாறப்பெருவது உம், முறையே நேரிசை யாசிரியம், இணைக்குறளாசிரியம், நிலைமண்டிலவாசிரியம், அடிமறி மண்டிலவாசிரியம், எனப்பெயர்த்தன னொன்றாயிற்று :— அடிவரையறை கூறுமையினனைத் தடியானும் வரப்பெறு மெனக்கொள்க; அன்றே என்ற மிகைபான், ஏ, ஒ, ஈ; ஆ, என், என்பன விறுதியாவருவது சிறப்புடைத்தென்க.

“அகவலிசையன வகவன் மற்றவை, ஏ ஓ ஈ ஆ என்னை யென்றிறுமே” என்றாகலின் :—

நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொகி நட்பே.”

என்றது, கடையடியினயல் சிந்தடியாகலின் நேரிசையா சிரியப்பா வாயிற்று;

“நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீருஞ்
சார னுடன கேண்மை

சாரச் சாரச் சாரந்து
திரத் திரத் தீர்பொல்லாதே.”

என முதலடியுங் கடை யடியும், நான்கு சீராய் மற்றய
விடைக்க ணிருசீரானு முச்சீரானும் வந்த வினைக்குறளாசி
ரியப்பா :—

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றுனும்
நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றுனும்
நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லாம்
எமக்கீயு மன்னே
அம்பொடுவேனுழை வழியெல்லாம்
தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையால்
புலவு நாறு, மென்றலை தைவரு மன்னே
அருங்கலை யிரும்பா ணரகன்மனைடைத்தலை
யுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகப்
புரப்போர் புன்கண் பார்வை சோர
அஞ்சோ னுண்டேர்ச்சிப் புலவா நாவிற்

கென்று வீழ்ந்தன்றவன்
 திருநிறத் தியங்கிய வேலே
 அரசற் கெந்தை யாண்டிளன்கொல்லோ
 இனிப்பாடு நருமில்லை
 பாடுநருக் கொன்றீகுனருமில்லை
 பணித்துறைப் பகன்றை நறைகொண்மாமலர்
 சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
 றீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே.”

என, விடையிடையே விருசீரடியானு முச்சீரடியானும்
 வந்த விணைக்குறளாசிரியப்பாவா மாறுணர்க.

“வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
 சார னுட செவ்வியை யாகுமதி
 யாரல் தறிந்திசி னோரே சாரற்
 சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்குவ
 னுயிர்த்த சிறிது காமமோ பெரிதே.”

என, அடியனைத்தும் நாற்சீரா யொத்து முடிதலின நிலை
 மண்டிலவாசிரியப்பா வாமாறுணர்க :—

“சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
 சூரர மகளி ராரணங் கினரே
 வார லெனினே பானஞ் சுவலே
 சார னுட நீவர லாதே.”

என, மொழிந்த வடிகளைத் தலைடுமாறிக் கூறினு மோசையும் பொருளும் வமுவாமையின், அடிமறிமண்டிலவாசிரியப்பா வாமாறுணர்க.

மூன்றள வொத்தமுகக் கோண்வயுந் தாழிசை. (௩௮)

இஃது, ஆசிரியத் தாழிசையினிலக்கண முணாத்தது இதுதலிற்று: என்னின்; மூன்றளவடி தம்முளொத்த மூன்று கோவையும், ஆசிரியத் தாழிசை யென்றார்:—முக்கோவையுமென்றதாற் றனியே வரப்பெறுமாயினு மெனக்கொள்க.

“கன்று குணிலாக் கனியுஞ் சந்த மாயவன்
இன்று நாம்மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றயந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி;

பாம்பு சுயிராக் கடல்கடைந்த மாயவன்
சுங்கு நம்மானுள் வருமே லவன்வாயில்
ஆம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி;

கொல்லையஞ் சாரந் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லி னம்மானுள் வருமே லவன்வாயில்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி.”

இவை யொரு பொருண்மேன் மூன்றடுக்கி வந்த ஆசிரியத் தாழிசை.

“வானுற நியிர்த்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணநின் னிறைகழ ரொழுதனம்.”

என, ஆசிரியத்தாழிசை தனித்து வந்தமை யுணர்க.

நாலடி மடக்கிடை நலியினுந் துறையே. (நடக)

இஃது, ஆசிரியத்துறை யிலக்கண முணர்த்துத லுத
லிற்று :—என்னின்; நான்கடி யிடைமடக்கா யிடைகுறையி
னாசிரியத் துறையாமென்றார் :—நான்கடி என்றமையினெ
னைத்து சீரானுமடியாய் வரப்பெறுமென்பதூஉம், மடக்
கிடை நலியினென்றமையானிடையிடை நலிந்திடை மடக்
காமென்பதூஉம் போந்த பொருளைனக் கொள்க.

“இரங்கு குயின்முழவா வின்னிசை யாழ்தேனா
வரங்க மணிபொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி
லரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்
மாங்கொன் மணந்தகன்றா நெஞ்ச மென்செய்த
திளவேனில்.”

“கொன்றார்ந்த மைந்த குருமுகத் தெழினிறக் குருதிக்
கோட்டன

விருந்தாட் பெருங்கைக் குன்றாமென வன்ருமெனக்
குமுற நின்றன கொடுந்தொழில் வேழம்,

வென்றார்ந்தமைந்த விளங்கொளி யிளம்பிறைத்துளங்குவா
 ளிலங்கெயிற் றழலுனைப் பருஉத்தா ளதிரும் வானென
 வெதிருங் கூற்றெனச் சமுலா நின்றன சுழிக்கண் யாளி,
 சென்றார்ந்த மைந்த சிறுதுதி வள்ளுகிர்ப் பொறியெருத்
 தெறுழ்வலிப்

புலவுநா றழல்வாய்ப் புனலாமெனக் கனலாமெனப்
 புகையா நின்றன புலமா னேற்றை,
 என்றங் கிவையிவை யியங்கலி னெந்திறத் தினிவர வேண்
 டலந்
 தனிவர லெனத்தலை விலக்கலி னிறுவரை மிசையெறி
 குறும்பிடை யிதுவென் னெனவது நோனார் கரவிரவி
 டைகள

யுளமது சுற்றே ரோதுங் கற்பன்றே.”
 இவை யிடைபிடைக் குறைந்திடை மடக்காய் வந்தமை
 யுணர்க.

நாற்குழி நெடிலடி நலியா விருத்தம். . (சுய)
 இஃது, ஆசிரியவிருத்தமா மாணுணர்த்துது னுதலிற்று :
 என்னின் ; நான்கு கழிநெடிலடி குறையாது வருவது ஆசி
 ரியவிருத்த மென்றார் :—

அதற்கிலக்கியம் “இரண்டுமூன்று நாலேந்தேற்றமாஞ்
 சீர்கள்” என்ற சூத்திரத்தடியிற்காட்டிய,

“ஆரண,” “மாதல,” “விக்கா,” “இடங்கை,”
“கொங்கு,” என்றுந் தலைக்குறிப்புடைய பாககளானறிக.

நேரீற்றியற்சீர் நிரா நடுவஞ்சியும்
வராவடி பலவிற் துள்ளலோசைத்தாய்
வருவன முறையே கலியெனக் கொள்ளலே. (சுக)

இஃது முற்கூறிய பாநான்கனுட் கலிப்பாவிலக்கண
முணர்த்துதலுதலிற்று:—என்னின்; நேரசை யிறுதியா
மியற்சீரும் .வராம லடிவரையறையின்றி துள்ளலோசை
பெற்றுவருவன கலிப்பாவின் முறையெனக் கொள்ளல்
வேண்டுமென்றார். அடிபலவி லென்றமையாற் றன்மை
யிற்கொண்டு சிறுபான்மை நெடிலடி வரினும் கொள்வ
ரெனபதாயிற்று. துள்ளலோசை மூன்று வகைத்தாம்;
என்னை:—

“ஏந்திசைத்துள்ளல் கலித்தனை யியையின்
வெண்டனை தன்றனை யென்றிரண் டியையி
னொன்றிய வகவற் றுள்ளலென ரோதுப
தன்றனை பிறதனை யென்றிவை யனைத்தும்
பொருந்தி வரினே டிரிந்திசைத்துள்ளல்.”

என்றராகலின், வராதென்ற சீரும், தனையும் வருவன வுள
வென்பதூஉ மாயவை வேறுபத்தப் படுமெனபதூஉ
முணர்க:—

மாணச் சீருநின் மயங்கு வான்களியே. (சஉ)

இஃது மேலைச் சூததிரத்துள் வராவென்றவற்றிற் கொழிபு
அதலிற்று:—என்னின்; சிறப்பின்றிய சீர்கடனைப்பெய
நிற்பன மயங்கிசைக் கொச்சகத்துட் படுக்கப் படுமென்
றார்:—

தரவோடு தாழிசை யராக மம்போ
தரங்கந் தனிச்சொற் சுரிதக முறுப்பாம். (சங)

இஃது கலிப்பாவி னுறுப்புனைப் பெயர்த்த னுதலிற்று:
என்னின்; தரவு, தாழிசை; அராகம், அம்போதரங்கம்,
தனிச்சொல், சுரிதகம், என்பன கலிக்குறுப்பாம், என்
றார்:—உறுப்பாம், எனறமையின் இவை யனைத்தும் வரப
பெறுஉமெனக் கொள்ளாராயினரென்பதுணரற்பாற்று:—

தந்துமுன் னிற்றலிற் றரவா மஃதள
வொன்றுமூ வடிமுத லுயருமா றடிபெறும் (சச)

இஃது தரவு உறுப்பினிலக்கண முணர்த்துத னுத
லிற்று:—என்னின்; கருதிய பொருளைச் சிறப்பித்து கலிப
பாவின்கண் முதலுறுப்பாய் நிற்கின்றமையிற் றரவாம்,
அது மூன்று அளவடி முதலாறளவடிகாறும் வரப்பெறு

மென்றார். உயருமென்றமையா னாறழியின் மிக்து வரப்
பெறுமென்பதாஉ மாயவை சிறப்பின்றென்பது முணரற்
பாற்று. உதாரண மேலைக் கலிப்பா விலக்கியத்துட் கண்
சிகொள்க:—தரவு, எருத்த மெனதுங் கூறுவர்.

சுரள வடிமுத லீலிரண் டடியொடு
முரணு பொருண்மேன் மூன்றுயர்தாழிசை.(சுடு)

இஃது, தாழிசை யுறுப்பிலக்கண முணர்த்துத னுத
லிற்று:— என்னின; இரண்டளவடி முதனான்களவடிசா
றும வந்து ஒரே தன்மையுடைய செம்பொருளொன்றைச்
சிறப்பித்து மூன்றும், மூன்றினுயர்ந்தும், அடுக்கி வருவன
தாழிசையாமென்றா; உயரென்றமையான் மூன்றினுய
ரெனப் பொருள்கொள்க. தாழிசை, இடைநிலைப் பாட்
டென்றுங் கூறுவர்.

நாலெட் டளவி னவில்கழி நெடிலின்
காலொத் தராகங் கடுகி நடக்கும். (சுகு)

இஃது, அராகவுறுப்பாமாறுணர்த்துத னுதலிற்று:—
என்னின்; நான்கடி முதலெட்டடிகாறு மளவடி யானுங்
நெடிலடியானுங் கழிநெடிலடியானுங் காற்றேபோல அரா
கங்கடுகி நடைபெறுமென்றார். அராகமெனினும், வண்

ணகமெனினும், முடுகியலெனினும், அடுக்கிய லெனினுங்
கூறுவர்.

ஈரள விரண்டு மோரடி நான்கும்
முசுசீ ரெட்டு மிருசீரி ரட்டியு
மசுசீர் குறையினு மம்போ தரங்கம். (சுஎ)

இஃது அம்போ தரங்கமாமாறு அதலிற்று:— என்
னின்; இரண்டு அளவடியாலிரண்டும், ஓரளவடியால் நான்
கும், சிந்தடியாலெட்டும், குறளடியாற்பதினானும், இவை
சில குறைந்தும் வருவது அம்போதரங்கவுறுப்பா மென்
றார். இவற்றை முறையே பேபொண், அளவெண், இடை
யெண், சிற்றெண், எனவழங்கிவருநருமுளர். அம்போத
ரங்கமெனினும், அசையடியெனினும், பிரிந்திசைக்குறளெ
னினும், சொற்சீரடியெனினும், எண்ணெனினுங்கூறுவா.

இச்சூத்திர மேற்கோளாதலிற்று வெடுத்து மொழித
லெனுமுத்தி:—

தனிச்சொ லென்பது தன்னயச் சொல்லே. (சுஅ)

இஃது, தனிச்சொலாவதியாதென வுணர்த்துத னுத
லிற்று:— என்னின்; தனிச்சொலென்பது தனது நயத்தை

விளக்கிவருஞ் சொல்லென்றார். தன்னய மென்றதாற் பாடுவனது கருததை முன்பின் வரும் பொருள்களோட மைக்கு நயப்பொருளைத் தருஞ் சொல்லென்றாராயிற்று. தனிச்சொல், விடமுசை, கூன, தனிநிலை, எனவிலை யொருபொருட்பனமொழி.

வெண்பா வகவலின் விரைந்து சுரிந்து

நின்று பொருள்கொள நேருமே சுரிதகம். (சுகு)

இஃது சுரிதகவுறுப்பாமா நுணர்த்துது னுதலிற்று:— என்னின்; வெண்பாவினாலாவது ஆசிரியத்தாலாவது நடை பெற்று விரைவிற சுழிந்து நின்றனைய பொருளை விளக்கு வது சுரிதகமென்றார். சுரிந்து நின்று பொருள்கொள வென்பதாற்றுநீர்ப் பொருள்கொள லாதவேனையப் பொரு ள்கொணிலை யென்பது.

தரவே தாழிசை தனிச்சொற் சுரிதகம்

நிரலே நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலி. (நு)

இஃது நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலியாமாநுணர் த்துது னுதலிற்று:— என்னின்; தரவு, தாழிசை, தனிச் சொற், சுரிதகம், எனுமின் னுன்குறுப்புமுறையாக வருவது

நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலியாம். நீரலே யென்றமையி
னிற்காங்குறுப்புஞ் சிறுமைப்பாட்டன்றி வராவெனக்
கொள்க.

“வாணெடுங்கண் பனிகூர வண்ணம்பெ ராய்த்திரிந்து
தோணெடுந் தகைதுறந்து துன்பங்கூர் பசப்பினவாய்ப்
பூனெடுங்கும் புயங்கண்டும் பொருட்பிரிதல் வலிப்பவோ;
தரவு.

சூருடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வென்பவாற்
பீருடைய நலந்தொலையப் பிறிவாரோ பெரியவரே,
சேணுடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வென்பவால்
நாணுடைய நலந்தொலைய நடப்பாரோ நலமிலரே,
சிலம்படைந்த வெங்காணஞ் சீரிலவே யென்பவாற்
புலம்படைந்த நலந்தொலையப் போவாரோ பொருளி

லரே;—தாழிசை.

எனவாங்கு:— தனிச்சொல்.

அருளெனு, மிலராய்ப், பொருள்வயிற், பிரியோர்

பன்னெடுங் காலமும் வாழிடர்

பொன்னெடுந் தேரொடுந் தாணையிற் பொலிந்தே. — ஆ.

சுரிதகம்.

நூர்நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலியுண் மூன்றடித்தரவும்.

மூன்று தாழிசையுந், தனிச்சொல்லும் வந்து ஆசிரியச் சுரி

தகத்தா னிற்றமை யறிக. வெண்பாச்சுரிதகத்தானிற்
ஊது வந்துழிககாணக.

தனிசசொன் முன்னரம்போ தரங்கந்

தன்னொத் தாழிசைக கலியென மொழிப. (193)

இஃது, அம்போதரங்க வொத்தாழிசையாமா னுணா
த்துந் னுதலிற்று — எனனினை; தனிசசொன் முன்னமபோ
தரங்கவுறுபுடைய தம்போதரங்க வொத்தாழிசைக கலி
ப்பாவென்றா. மேலேச்சூரதிரததுள மொழிநத வுறுப
புடன, எனபதுபோநத பொருளெனக கொள்க. மொழி
பவென்றமையா லம்போதரங்க வொத்தாழிசைக கலிக
காறடித்தரவே யுரிமையெனக கொள்க.

‘செடலறு மாமுனிவர் கிளாநதுடன் ரெழுதேததக்
கடலகெழு கனைசுடரிற் கலநதொளிரும் வா லுளய
அழலவீர சுழலசெங்க ணரிமாவாய் மலைநதானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத தமனியப் பொடிபொங்க
வாரபுன விழிசூருதி யகலிடமார புடனனைபடக்
கூருஞ்ஞான மாரபி...நத கொலைமலி தடககையோய; தரவு
முரசதிர வியனமதுரை முழுவது உந் தலைபனிப்ப
புரைத்தொடித் திரண்டோட்ப போரமலைநத மறமல்லர்

அடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் நிலஞ்சேரப்
 பொடியெழ வங்களததுப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ,
 கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநடுங்க
 வலியிய லவிராழி மாறெகிராத மருட்சோரவு
 மாணுதா ருடம்போடு மறமபிதிர வெகிரகலங்கிச்
 சேணுய ரிருவிசும்பிற செஞுத்ததுநின் சினமாமோ,
 படுமணி யினநிரைகள் பரந்துட னிரிநதோட
 கடுமுர னெதிராமலைநத காரொலி யெழிலேறு
 வேரினொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறம் வேறுக
 ஏறுமலி பெருந்தொழுவி னிதுதததுநின் நிகலாமோ ;
 இலங்கொளி மரகத மெழினமிசு வியன்கடல்
 வலம்புரி தடககையின மாஅ னினிறம்,
 விரியினர்க் கோங்கமும் வெனதெரி பசும்பொனும்
 பொருகளி றட்டோய் புரையுநின்னுடை; பேரெண்,
 கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் செனனியை,
 தண்சுட ருறுபகை தவிரத்த வாழியை,
 ஒலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை,
 வலிமிசு சகட மாற்றிய வடியினை; அளவெண்,
 போரவுணர்க் கடந்தோய் நீஇ,
 புணர் மருதம் பிளந்தோய் நீஇ,
 நீரகல மளந்தோய் நீஇ,

சிழறிகழைம் படையோய் நீஇ; இடையென்,

ஊழி நீஇ,

உலகு நீஇ,

உருவு நீஇ,

அருவு நீஇ,

ஆழி நீஇ,

அருளு நீஇ,

அறமு நீஇ,

மறமு நீஇ; சிற்றென்

எனவாங்கு; தனிச்சொல்

அடுத்திற் வொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்

தொடுகழற் கொடுமபூட் பகட்டெழின் மார்பிற்

கயலொடு சலந்தகிலைக கையுடைக் கொடுவரிப்

புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்

தொன்று முதிர்கட லுலக முழுதுடன்

ஒன்று புரிதிகிரி யுருட்டுவோ னெனவே.”

இது அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா. அந்

போதரங்க வுறுப்புகள் குறைவின்றி வந்தன வந்துழிக

காண்க.

உரைமுறை யுறுப்பெலா முறுவதே வண்ணகம்.

(10)

இஃது வண்ணக வொத்தாழிசைக் கலிப்பா வாமாறு
 ணர்த்துத னுதலிறறு:— என்னின; மொழிந்த வுறுப்பனை
 ததும் வருவது வண்ணகவொத்தாழிசைக் கலிப்பாவாம்:—
 முறையெளறமையான முன்னுறுப்பு மொழிந்த முறையின
 எனகொள்க:—

“வினங்குமணிப் பசும்பொனின விசித்தமைததுக் கதிர்
 கான்று

துளங்குமணிக் களைகழற்சாற துறுமலர் நறுமலைந்தாப
 பருஉததடகை மதயானைப் பணையெருத்தின மிசைச்சோ
 னன்றுங்

குருஉக்கொண்ட மணிப்பூணைப் குறையிரந்து முன்னுட
 கண்

மாயா + வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மெல்லாகருந்
 தாயாகித் தலையனிக்ருந் தணுகிர யூரகேள்; தரவு
 காட்சியாற கலபபெய்தி யெடுத்திததுங் கதிரப்பாகி
 மாட்சியார்க் கறியாத மரபொத்தாய கரவினாறு
 பிணிநலம பெரிதெய்திப் பெருநகடநசோள் வனப்பழிய
 அணிநலந் தனியேவந் தருள்வது மருளாமோ,
 அனபினு லமிழந் தனைஇ யறிவினாற் பிரித்தனி
 பொனபுனை பூணை ம பசப்பெய்தப் பொழிலிடத்து

பெருவரைத்தோ ளருளுதற் கிருனிடைத் தமிழையாய்
 இருவரைக் கதிர்ப்பிகுங் காதலுங் காதலோ,
 பாங்கனையே வாயிலாப் பல்காலும வந்தொழுகுந்
 தேங்காத கரவினையுந் தெரியாத விருனிடைக்கட்
 குடவரையேய்த தோளினைகள் குளிர்ப்பிப்பான்
 றமியையாய்

தடமலர்த்தா ரருளுகின றகுதியுந் தகுதியோ;தாழிசை.
 தாதுறு, முறுசெறி, தடமல, ரிடையிடை, தழலென, விரி
 னவ, பொழில், போதுறு, நறுவிரை, புதுமலர், தெருசரு,
 கருநெய்கல், விரிவன, சழி, தீதுறு, திறமறு, கெனநனி,
 முனிவன, துணையொடு, பிணைவன, துறை, மூதுறு, மொலி
 சலி, நுரைதரு, திரையொடு, கடிதொடர், புடையது, கட
 ல்; இவை நான்கும் அராகம்.

கொய்க்திற லுடையன சுறவேறு கோட்பதனூல்,
 இடுங்குழி யிராவருதல் வேண்டா வென்றிசைத்திலமோ,
 கருநிறத் துறுதொழிற் கராம்பெரி துடைமையால்,
 இருணிற் ற தொருகாணி விராவார லென்றிலமோ;—பே
 ரெண்

நானொடு சழிந் ஁ன்றற் பெண்ணரசி நலத்தகையே,
 அஞ்சல மொழிந் தன்றற் ரொடித்தோளிந் தடங்கண்ணே,

அற்றோடு கழிந்தன்று லாரிருளு மாயிழைக்கே,
 நயப்போடு கழிந்தன்று னனவது நன்னுதற்கே;—அள
 வெண்

அத்திறத்தி னசைந்தன தோள்
 அலர்தற்கு மெலிந்தன கண்
 பொய்தனரையாற் புலாந்தன முகம்
 பொன்னிறத்தாற் றோர்தன புயம்
 அழலினு லசைந்தன நகை
 அணியினு லொசிந்த திடை
 குழலினு னியிரந்தன முடி
 குறையினுற் கோடிற்று நிறை;—இடையென்
 உட்கொண்ட தகைத்தொரு பால்
 உலகறிந்த வலத்தொரு பால்
 கட்கொண்ட னுளித்தொரு பால்
 கழிவெய்தும் படித்தொரு பால்
 பரிவுறாஉந் தகைத்தொரு பால்
 படிவுறாஉம் பசப்பொரு பால்
 இரவுறாஉந் துயரொரு பால்
 இனிவந்த வெளிற்றொரு பால்
 மெலிவுறாந் தகைத்தொரு பால்

விளர்ப்புவந் தடைந்தொரு பால்
 பொலிவுசென நகன்றொரு பால்
 பொறைவந்து கூர்ந்தொரு பால்
 காதலிற் கதிர்ப்பொரு பால்
 கட்டடாத துயரொரு பால்; சிறறென்

எனவாங்கு; தனிச்சொல
 இன்னதில்வழக கித்திறமிவனல
 மென்ன முன்னுட் டினனாகிற
 சலங்கவ ணிலைமை யாயினு நலநடக்க
 கிளையொடு செழீஇய தளையவிழ் கோதையைக்
 கறபொ காணிய யாமே
 பொறபொடு பொலிகளும் புணர்ச்சி தானே.

ஆசரிதகம் ஆ-என, ஆறுறுப்புப் பெற்று வந்து வண்ணக்
 'வாததாழிசைசு கல்பபா வாயதறிக:-

தரவே தரவினை தாழிசை சிலபல
 மயங்கு முறுப்புள மாண்முறைக் கொச்சகம். (நூ)

இஃது கொச்சகக் கலிப்பாவிலக்கண நுதலிற்று - என்னின்,

ஒரு தரவும், இரண்டு தரவும், சிலதாழிசையும், பல
 தாழிசையும், முறையிய வறுபுள்ள வேற்றுமைப்பட்டு

மயங்கியும், வருவன முறையே தரவு கொச்சகக் கலியெனவும், தரவினைக் கொச்சகக் கலியெனவும், சிஹுழிசைக் கொச்சகக் கலியெனவும், பஹுழிசைக் கொச்சகக் கலியெனவும், மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலியெனவும் பெயர் பெறுமென்றார் :—மாண்முறை யென்றமையின், தரவு கொச்சகம் தனியே வருவதன்றி தனிச்சொற் பெற்று சுரிதகந்த முவுமென்பதும், தரவினைக் கொச்சகர் தனியேயிரண்டடுக்கி வருவதன்றி யிடையிலுங் கடையிலுந் தனிச்சொற் பெற்று சுரிதகந்த முவுமென்பதும், நேரிசையொத்தாழிசைக் கலிபிறழ்வது சிஹுழிசைக் கொச்சகம்மென்பதும், சிஹுழிசை யிடையிடைத் தனிச்சொலும் பெற்று வருமென்பதும், பஹுழிசை நேரிசையொத்தாழிசைக் குறைத்தவுறுப்புகளான முடியுமாயினுமிடையிடைத் தனிச்சொலும் பெற்று மூன்றிலதிகரித்துத் தாழிசை வருமென்பதும், அம்போதரங்கம், வண்ணகம் இவற்றினுறுப்பு கண்மிகவும், குறைந்து, முறழ்ந்தும், பிறழ்ந்தும் மயங்கியும் வருவனவு மிடையிடைத் தனிச்சொலும் பெற்று வருவனவுமே மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலியெனவு முணரற்பாற்று :—

“ செல்வப்போர்க் கதக்கண்ணன் செயிர்த்தெறிந்த சின

வாழி

முல்லைத்தார் மறமன்னர் முடித்தலையை முறுக்கிப்போ
யெல்லைநர் வியன்கோண்டி விடைதுழையு மதியம்போன்
மல்லலோங் கெழில்யானை மருமம்பாய்ந் தொளித்ததே”

இது தரவு கொச்சகந் தனி வந்தமை யுணர்த்திற்று :—

“வடிவுடை நெடுமுடி வானவாக்கும் வெலற்கரிய
கடிபடு நலும்பைந்தார்க் காவலர்க்குங் காவலனும்
கொடிபடு மணிமாடக் கூடலார் கோமானே—எனவாங்கு,
துணைவளைத்தோ ளிவண்மெவியத் தொன்னலந் தொடர்ப்
புண்டாங்

துணைமலர்த் தாருளுமேலிது விதற்கோ மாறென்று.

துணைமலர்த் தடங்கண்ணார் துணையாகக் கருதாரே—அத
னால்,

செவ்வாய்ப் பேதை யிவடிந்த்

தெவ்வா ருங்கொலி தெண்ணிய வாறே”

என, தரவினைக் கொச்சக மிடையிடையே ‘எனவாங்கு,
‘அதனால்,’ என்னுந் தனிச் சொற்களடைந்தாசிரியச் சுரித
கத்தானிற் றமை யுணர்க :—தரவினைக் கொச்சகம், தனிச்
சொலின்றி வருவதும், ஏனையக் கொச்சகங் கட்டுவன்கியும்
வந்துழிக்காண்க :—

வெண்பா விசைந்திறின் வெண்கலிப் பாவே. (௫௪)

இஃது கலி வெண்பா வாமாறுணர்த்துதலுதலிற்று:—
என்னின; வெண்பா பொன்றி வெண்பாப் போற் சிந்தடி
யாலிவது கலி வெண்பா வென்றா:—ஆகவே, இயற்சீர்,
வெண்சீர் வெண்டளையுந் கலித்தளையு மாசிரியத்தளையும்
டெறறு வருமென்பது தொல்லாசிரியர் சொள்கை:—ஆடி
வரையறை கூறுமையின், எனைத்தடி யானும் வருமென
வுணர்க:—

“சுடர்த்தொடடு கேளாய் தெருவில் யாமாடு
மணற்சிறநிற் காலிற் சிதையர் வடர்ச்சிபொற்ற
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுந் சிறுபட்டி மேலோர்நா
ளனளையு மியானு மிருந்தோமா வில்லுளே
யுண்ணுநீர் வேட்டே நெனவந்தாற் கண்ணை
யடாபோற் சிவகத்தால் வாக்குச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ருட்டி வாவென்றா ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன மற்றென்னை
வளைமுன் கைபற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னா யிவனொருவன் செய்துகா னென்றேனா

வண்ணை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
 ழுனஐநீர் விசுகினு நென்றேனு வன்னையுந்
 தன்னைப் புறமபழித்து நீயெந் நெனனைக்
 சமடசத்தூற கொல்வானபேசு னோசுகி நகைக்கூட்டஞ்
 செய்தானக கள்வன் மசன்”
 இது சல்வெண்பா வாமாறறிக;—

ஈறுமிச் சுளவி ஸிறுங்கலித் தாழிசை. (௫௫)

இஃது கலித்தாழிசை யாமாறுணர்த்து தனது லிற்று:--
 என்னின்; ஈற்றடிமிசுநது ஏனையடிகளா வடிக்கண் முடி
 வதும் அளவடி யினெல்லையிற் சிதைவதுங் கலித்தாழிசை
 யாமெனறார்:—“ஒன்றின முடித்தறன்னின முடித்தலெ”
 னுமுத்தியான், கலித்தாழிசை யொரு பொருண்மேன் மூன்
 றடிககி வருவன சிறப்புடைத்தென வுணர்க:—

“வான்வரி வேங்கை வழக்குஞ் சிறுநெரியங்
 கேள்வரும் போதி லெழலாய்க் குருவியரோ
 நீள்வரி நாகத் தெயிறே வாழி வெண்டிங்கான்”

இது, ஈற்றடிமிக்கு ஏனையவடிகள் அளவடியான் வந்த
 தமிழ்த்தாழிசை:—

“பூண்ட பறையறையப் பூதமருள்
நீண்ட சடையா னுடுமே
நீண்ட சடையா னுடுமென்ப
மாண்ட சாயன் மலைமகள் காணவே காணவே”

இது, நற்றிடியிருந்து, முதலடிய மூன்றாமடிய மொ
த்து, இரண்டாமடி குறைந்து வந்த கவித்தாழிசை ;

“கொய்தினை காத்துங் குளவி யடுக்கத்தெம்
பொய்கற் சிறுதுடில் வாரனியை நலம்வேண்டின்,
ஆய்தினை காத்து மருவி யடுக்கத்தெம்
மாசில் சிறுதுடில் வாரனியை நலம்வேண்டின்,
மென்றினை காத்து மிதுபூங் கமழ்சோலைக
குன்றச் சிறுதுடில் வாரனியை நலம்வேண்டின்”

இது, இரண்டடி யாய்நற்றிடிக்கு மூன்று ஒரு பொ
றுண்டேமல் வந்த கவித்தாழிசை.

நெடி.லடி நான்காய் நிகழ்வது கவித்துறை. (ருநா)

இஃது கவித்துறை யிலக்கண முணர்த்துதனுதலிறுது:-
என்னின ; நான்கு நெடி.லடி யொத்து வருவது கவித்துறை
பென்றார் :—

“யானுந் தோழியு மாயமு மாடுந் துறைநண்ணித்
தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்
தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேந்
கானும் புள்ளுந் கைதையு மெல்லாக் கரியன்றே.”

இது, நெடிலடி நான்கு வந்தமையிற் கலித்துறையாம்:
நிகழ்வது என்றமையான், சட்டளைக் கலித்துறை யொன்
றுள தென்றுணற்பாற்று; எனனை :—

“அடியடி தோறு மைஞ்சீ ராகி
முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக்
கடையொரு சீரும் விளங்கா யாகி
நெர்பதி னுறே நிரைபதி னேழென்
றேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே.

என்றதனுணர்க.

“ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் சரியவுளைத்
தோயும் படிக்குச் சருணைசெய் வாய்சுக வான்பொருளே
தாயும் பிதாவுங் தமருங் குருவுந் தனிமுதலும்
நீயும் பரையு மென்றே யுணராதே.னிது நிச்சயமே.”

“உடைகோ வணமுண் டுறங்கப புறந்திணை யுண்முணவின்’
கடைகா யிலையுண் டருந்தத்தண் ணீருண் டருந்துணைக்கே
விடையேறு மீசர் திருநாம முண்டிந்த மேநினியில்
வடகோ மியாந்தென்ன தெனகோ மியாந்தென்ன வான்
பிழைக்கே.

இவை ஒரே வடிக்குமைஞ் சீருடைத்தாய் முதனானு
 சீரும் வெண்டனை தட்டுக்கடைச்சீர் 'விளங்காய்' என்னும்
 வாய்ப் பாட்டான் முடிந்து நேரசை முதலாகத் தொடர்ந்த
 வடியொவ்வொன்றினுக்குப் பதினாறுமுத்தும், நிரையசை
 முதலாகத் தொடர்ந்த வொவ்வொரு அடிக்குப் பதினே
 முழுமுத்தும் பெற்று நாலடி தம்முளொத்து முடிந்தமை
 யாற் கட்டளைக் கலித்துறை யென்னப்படும் :—முன் சூத்
 திரமேற் கோளா கலிற்றொனெடுத்து மொழிதலெனு முத்தி.

அளவடி நான்கின கலிவிருத் தம்மே. (௫௭)

இஃது கலிவிருத்த விலக்கண நுதலிற்று :—என்னின் ;
 அளவடி நான்கு தம்முளொத்து முடிவது கலிவிருத்த மெ
 ன்றார் :—

“உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்
 நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
 அலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
 மலர்ச்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.”

என, அளவடி நான்கு தம்முளொத்து முடிந்தமையிற்
 கலிவிருத்த மாயதுணர்க ; இச்சூத்திரமேற் கோளா கலி
 ற்றொனெடுத்து மொழிதலெனு முத்தி.

தொல்குறள் சிந்திற் றூங்கு மிசைத்தாய்
வஞ்சி நடக்கும் வழக்கினை யுடைய. (௫௮)

இஃது வஞ்சிப்பா விலக்கண முணர்த்து தனுதலிற்று :
என்னின் ; குறளடியானுஞ் சிந்தடியானுந் தூங்கலோசை
பெற்று வஞ்சிப்பா வரும் என்றார் ; தூங்கலோசை மூன்று
விதமாமாறு :—

“ஒன்றிய வஞ்சித் தனையே வரினு
மொன்ற வஞ்சித் தனையே வரினு
மென்றிவை யனேத்துத் திறவு மயங்கினு
மேந்த லகவல் பிந்தினைத் தூங்கலென்
றாய்ந்த நிரனிறை யாகு மெனப ;”

என்றதனுணர்க்,

குறளடி நான்கின்முகக் கோவையுந் தானு
முறுநாற்சிந்து முறவே தாழிசை
துறையே விருத்தந் தனிசசொற் பெற்றே
யகவற் சுரிதகத் தாவினும் வஞ்சியே. (௫௯)

இஃது, வஞ்சிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவினமு மாமாறுணர்த்து
தனுதலிற்று :— எனினின் ; நான்கு குறள்க ளினைநது

மூன்றொருபொருண் மேற்கோவையாய் வருவதும், நான்கு குறளடிகடனித்துவருவதும், நான்கு சிந்தடியான்முடிவதும், முறையே வஞ்சித்தாழிசையும், வஞ்சித்துறையும், வஞ்சி விருத்தமுமாம்; தனிச்சொற்பெற்று, அகவற்சுரிதகத் தானமுடிவது குறளடி வஞ்சிப்பாவுஞ் சிந்தடிவஞ்சிப்பாவு மாமென்றார், அடிவரையறை கூறுமையினெனைத் தடியா னும வரப்பெறுமெனக்கொள்க.

“ மடப்பிடியை மதவேழம்
தடக்கையான் வெயின்மறைக்கு
மிடைச்சுர மிறந்தார்க்கே
நடக்குமென் மன்னேகாண்;
பேடையை யிரும்போத்துத்
தோகையான் வெயின்மறைக்குங்
காடக மிறந்தார்க்கே
யோடுமென் மன்னேகாண்;
இரும்பிடியை யிகல்வேழம்
பெருங்கையான் வெயின்மறைக்கு
மருஞ்சுர மிறந்தார்க்கே
விரும்புமென் மன்னேகாண்.”

இவை குறளடி நான்கின்முடிந்த மூன்றொருபொருண்மேலடுக்கிவந்தமையின் வஞ்சித்தாழிசை.

“ மைசிறந்தன மணிவரை
கைசிறந்தன காந்தளும்
பொய்சிறந்தனர் காதலர்
மெய்சிறந்திலர் விளங்கிழாய்.”,

இது குறளடி நான்கின் முடிந்து தனிவந்தமையின்
வஞ்சித்துறை.

“ சோலை யார்ந்த சுரத்திடைக்
காலை யாகழ லாரப்பவும்
மாலை மார்பன் வருமாயின்
நீல வுண்சணிவள் வாழுமே.”

இது, சிந்தடி நான்கின் முடிந்தமையின் வஞ்சிவிருத்
தம்.

“ சுறமறிவன துறையெல்லாம்
இறவின்பன வில்லெல்லாம்
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லாம்
தேன்றழுவன பொழிலெல்லாம்—என வாங்கு,
தண்பனை தழீஇய விருச்சை
மண்கெழு நெடுமதின் மன்னனாரே.”

இது, முதனான்கடிங் குறளடியாய் நான்காமடியென
வாங்கு, என்னுந் தனிச்சொற்பெற்று, ஆசிரியச்சுந்தகத்தா
லிற்றமையின், குறளடி வஞ்சிப்பா.

“தொன்னலத்தின் புலம்பலைப்பத் தொடித்தோ
ண்மேல்

பன்னலத்த கலைந்தொலையப் பரிவெய்தி
யென்னலத்தகை யிதுவென்ன வெழில்காட்டி
சொன்னலத்தகைப் பொருள்கருத்தி னிற்சிற்றந்தா
ந்—கெனப்பெரிதும்
சலங்களுஞ் ரெய்தி விடுப்பவும்
சிலமபிடைச் செல்லவுஞ் சேணிவந் தற்றே.”

இது முதனாண்டியுஞ் சிந்தடியாய் நான்காமடியென
ப்பெரிதும் என்னுந்தனிச்சொறபெற்று ஆசிரியச்சுரிதகத்
தாலிறமையின், சிந்தடிவஞ்சிப்பா.

வாயுரை புறநிலை வாழ்த்தே கைக்கிளை
செவியறி வுறாஉச் சேர்ந்தன பொருண்மேல்
வெண்பா முதலா வகவ ரொடர்ந்தே
வருவது மருட்பா வென்மொர் புலவர். (கூ0)

இஃது மருட்பாவாமாறுணர்த்து தனூதலிற்று:—என்
னின்; வாயுரைவாழ்த்தார், புறநிலைவாழ்த்தும், கைக்கிளை
யும், செவியறிவுறாஉமென்னு மின்னான்கு பொருள்களு
ளொன்றைச்சார்ந்துவெண்பாமுதலாய் ஆசிரியமிறுதியாய்

வருவது மருட்பாவென்றார்; அடிவரையறை கூறாமையினே
னைத்தடியாலும் வரப்பெறு உமெனக்கொள்க. ஈனடுவாயு
ரைவாழ்த்தெனபது.—

“வாயுரை வாழ்த்தே வயங்க நாடின
வேமபுங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றாங்குத லினறி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின வாயுறுத தனதே”

என்றதனாளுணர்க. இத்தற்கிலசகியம் வருமானு:—

“பலமுறைய மேம்பப் படுவன கேணின்
சொலனமுறைகட் டோன்றிச் சுடாமணித் தேரூர்ந்து
நிலமுறையி னுண்ட நிசரில்லார் மாட்டும்
சிலமுறை யலலது செல்வங்க ணில்லா
இலவகு மெறிபடையு மாற்றலு மனபுங்
கடந்ததங் கல்வியுந் தோற்றமு மேனைப்
பொலனசெய் புனைகலனோ டிய்வா னாளுமும்
விலங்கி வருங்கூற்றை விலக்கலு மாகா
அனைத்தாத னீயிருங் காண்மா
நினைத்தக்க கூறிய வெம்மொழி பிழையாது
தேறிநீ ரொழுகற் சென்று பயன்றருமே.”

இது, வாயுரை வாழ்த்து மருட்பா.

புறநிலை வாழ்த்தெனபது:—

“வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிநீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
சலிநிலை வசையும் வஞ்சியும் பெறுது.”

என்றதனானுணர்க : இத்தற்கிலக்கியம் வருமாறு :—

“தென்ற விடைபோழ்து தேனார் நறுமுல்லை
முன்றின் முசைவிரியு முத்தநீர்த தண்கோலூர்க்
குன்றமாந்த கொல்லேற்றா னிறப்புறங் காப்ப—என்றுந்
திரா நண்பிற் றேவார்
சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமது சிறந்தே.”

இது, புறநிலை வாழ்த்து மருட்பா ;
கைக்கிளை யென்பது :—

“காட்சி முசலாக் கலவியி னொருநிலை
வேட்சையிற புலம்புதல் கைக்கிளை யதுசான்
கேட்போ ரில்லாக கிளவிகள் பெறுமே.”

என்றதனானுணர்க : இத்தற்கிலக்கியம் வருமாறு :—

“திருநூதல் வேர்வரும்புந் தேன்கோதை வாழி
மிருகிலஞ் சேவடியுந் தோயும்—அரிபாந்த
சேயித முண்கணு மிமைக்கும்
ஆகு மற்றிவ ளகலி—த் தணங்கே.”

இது, ஒரு தலைக்காம நுதலினமையிற் கைக்கிளை மருட்பா ;
செவியறிவுறு உவென்பது :—

“செவியுறைதானே—பொங்குதலின்றிப் புரையோர் நாபப
ணவில், டல் கடனெனச் செவியுறுத தற்றே.”

என்றதனுணர்சு ; இதற்கிலக்கியம் வருமாறு :—

“பல்பாளை மன்னர் முருங்க வமருழந்து
கொல்பாளைத் தேரொடுங் கோட்டந்து நல்ல
தலைடாலங் கானம பொலியத தொலையாப்
படுகனம் பாடுபுக் சாற்றிப பசைஞர்
அடுகனம வெட்டோன மருச வடுத்தல்
ஆளி நீமிர்தோட் பெருவழுதி யஞ்ஞானமும்
ஈர முடையய்யா வெனவாயச் சொறு கேட்டி
உடைய வழுவரை நெஞ்ச ஊங் கக் கொண்டு
வருகா லுழுவாக்கு வேளாண்மை செய்யல்
மழவ ரிழைக்கும் வரைசகா ணிதியீட்டம
காட்டு மமைச்சரை யாற்றத் தெரியல்
அனாதை வரும்பொரு ளாறன்றி யெவ்வல்
இனத்தைப் பெறும்பொரு ளாசையாற் சென்று
மனற மருக விசுழா தியெனமும்
மறப்புற மாக மதுரையோ ரோம்பும்

அறப்புற மாசைப்பட்டேற்க வரத்தால்
 அவையார் கொடுநாத் திருத்தி நவையாக
 நாட்டார் குழிசி சிதையா தியொட்டார்
 செவிபுதைக்குந் தீய கடுஞ் சொற்கவி யுடைத்தாய்க்
 சற்றூர்க் கினனாக கல்லார் கடுந்தொழுகிச்
 செற்றூர்ச் செறுத்துநிற சேர்ந்தாரை யாக்குகி
 அற்ற மறிந்த வறிவினாய்—மற்றும்
 இவையிவை வியா தொழுது நிலையாற்
 பொருட லாடை நிலமகள்
 ஒருகுடை நீழற் றஞ்சுவண் மன்னே.”

இது, வியப்பின்றி வியந்தோர்கண் வியந்தொழுதுதல்
 கடனென வரசர்க்குறைத் தமையின, செவியறிவுறுமரு
 ட்பா : என்மனார் என்றமையான், வெண்பாவுமாசிரி யமு
 மொத்துவருவது சமநிலைமருட்பாவென்னும், ஒவ்வாததுவி
 யனிலைமருட்பாவென்னும், வழங்கப்படுமென்பதும்; அகவ
 லடியிரண்டாய்க் கடையதனாலடி முச்சீராய் வருவது
 சிறப்புடைதென்பதும், கைக்கிளை வேறுபாக்களாலும்
 வரப்பெறுமென்பதும் முணரற்பாற்று.

ஒழியல்.

மாத்தினை முறையான் மரபே யசைக்கி
 னரையுங் காவு மலகில வாக்கும்

(சூக)

இஃது, ஒருசாரொழுத்துசட் செய்தியவிலக்கண முணர்ந்துதனுதலிறறு :—என்னின் ; ஆன்றோர் வழக்கினையனுசரித்து மாத்திரை நோக்கியசை கொளளுமிடத்தரை மாத்திரையுங்கால் மாத்திரையும், அலகுக்காரியம் பெறுவெனறா :—என்னை ;

“தனிநிலை யொற்றிவை தாமலகிலவே
யாபெடையல்லாக காலே யான
ஈரொற ருயினு முவொற் ருயினு
மோரொற் றியல வெனமனார் புலவர்.”

என்றதனாளுணர்சு : அரையும், காலும், மாத்திரையுள்ளவெழுத்துகள் அளபெழுந்து வருங்காலத்து இரட்டித்தும், பூனருயுமினைநது நிற்பினுமலகிடார் ; மாத்திரையளவு :—

“உன்னல் காலே யூன்ற லரையே
முறுக்கல் முக்கால விமித்த லொன்றே”

என்றதானறிசு. எழுத்துகளின் மாத்திரைகொள்கை :—

“மூன்றுயிரள பிரண் டாநெடி லொன்றே
குறிடேல் டையெளக் குறுக்க மொற்றள
பரையொற நிலைக் குறுக்க மாய்தன்
கால்குறண் மல்கா னாய்த மாத்திரை.

என்றதானுணர்க ; மரபேயென்றமையினுயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டு மெய்ப்பதினொன்று மாத்திரைகளும் இசைபெ மென்பதூஉம், நெட்டெழுத்து தனியளபெழுமிடத்திரு நேரசையும், குற்றெழுத்தினைந்தள பெழுமிடத்துகுறிலோ டி சேர்க்கப்பட்டு நிரைநேர் அசையுமாக் கொள்ளப்படுமெ னபதூஉம், ஒற்றுமாய்தமு மளபெழுமிடத்தொரு மாத் திரையுடைய தாயலகிடப் பெறுமென்பதூஉம், ஐகாரக் குறுக்கமுமெளகாரக் குறுக்கமுஞ்சிறுபானமைக் குற்றெ முத்தள வினவாய்க்குறிலோடு நெடிலோடுமினைந்து நிரை யசையாமென்பதூஉங், கொள்க :—

“ஏள் சிதைய வழாஅ லெழா நின்
சேயரி சிந்திய கண”

என்புழி ‘ஏள்’ என்பது நேர்நேர் = தேமா, எனவும் ‘வழாஅ’, ‘லெழாஅ’, என்பது நிரைநேர் = புளிமா, என வுமாயமையறிக :—

“இலங்கு வெண்பிறை சூழச னடியாற்குக்
கலங்கு நெஞ்சமிலை காண.”

“எல்கி லககிய கையரா யின்னுயிர்
வெல்கி வராக்கில்லை வீடு.”

என்புழி, ஒற்றுமாய்தமு மளபெழுந்து குறிலோடி
ணைந்து நிரையசையாயதுணாக.

“கெண்டையை வென்ற கிளரொளி யுண்கணுள்
பண்டைய ளல்லள் படி.”

என்றவிடத்து, “பண்டைய” என்பது நேர்நிறை = கூ
விளம், எனக்கொள்ளப்பட்டமை யான் ஐகாரம் குற்றெழு
த்தோடிணைந்து நிரையானமை யுணர்க. ஏனையவந்துழிக்
காண்க.

குறுகிய இட அளவு மனைத்தே
சீருந்த தளையுஞ் சிதறுங் காலை. (சூ. 2)

இஃது குற்றியலிகரங் குற்றியலுகர மளபெடையிவ
ற்றிற் கமையுமொரு புடையிலக்கண முணர்த்து தனதுதலி
ற்று. என்னின்; பாக்களையுதாரண வாய்ப்பாட்டானோ
சை யூட்டிச்சீருந்தளையுங் கொள்ளுமிடத்து அவையிரண
மும் பிறழ்ந்து பாவிற்குக்குற்றொரபண முண்டாமெனக்
காணிற் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமு மளபெடையு
முற் கூறியவண்ண மலகுசாரியம் பெறுவென்றார். சித
றுங்காலை யனைத்தே யென்றமையின், சிதறுக்காலை இயல்
பினமையுமென்றான்க:—

“குழலினி தியாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளாச் செவி.”

“அருனல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வுன் றினல்.”

என்னுங்குறட்பாவிடை தகரத்தையூர்ந்த விசரங்குற்
றியலிகர மாதலினதை யொழிந்தாலலது ஆசிரியத்தளை
யுங் கலித்தளையும் வந்து வெண்பாவிடல் கெடுமாகலின்
அலகுபெருதாயிற்று :—

“கொன்றுகோடு நீடு குருதிபாயவும்”

என்னுமிருசீரடி வஞ்சியுட் குற்றுகரம் அலகுபெருமா
யினேந் தசைச்சீராவது பற்றிககுற்றுகர மலகுபெருதாயி
ற்று :—

“பல்லுக்குத் தோற்ற பனிமுல்லை பைங்கிளிகள்
சொல்லுக்குத் தோற்றின்னந் தோன்றினவால்—நெல்லு

ககு

நூரோஓநூ றென்பாணுடங்கிடைக்கு மொண்டொடிக்கு
மாறோமா லன்றளந்த மண்.”

இவ்வெண்பாவில், ‘நூரோஓநூ’ என்புழிப்பண்டமா
ற்றது கரணவோசை பற்றி யளபெழுந்து நாலசையாய

மையின் அவ்வளவு, அலகுக்காரியம் பெறுதாயிற்று. இனி இயல்பாயலகுக்காரியம் பெறுவனவற்றிற்கிலக்கிய மிகவுள ஆகலின் வந்துழிக்காண்க.

தனிச்சை யல்வழிக் குறினே ராகா (௫௩)

இஃது, குற்றெழுத்துக்கெய்திய விலக்கண நுதலிற்

று : என்னின் :—தனிச்சைத்தாலலது குற்றெழுத்துக் கள் நேரசையாகாவாமென்றார் : எனனை :

“ஏவல் குறிப்பே தற்சுட் டல்வழி
யசையுந் தனிக்குறின் முதலசை யாகா”

என்றதனுணர் :—தனிக்குறினே ரசையாவது “குறு கிய இஃ அளவு மனைதே,” “இலங்கு,” “எல்லகு,” என் லுஞ் செய்யுட்களிற் காண்க—:

மோனை யெதுகை முரணியை பளபுங்
கடையே கடையினை யிருநான் கொருமுன்
நிருநடுச சிர்க்கரி னெய்தம முறையிற்
கடையே கடையினை கடைப்பின் கூழை
யுடைப்புண ரென்றே யிசைத்தனர் கொளலே (௫௪)

இஃது, தொடைகட் கெய்தியதோர வேறுபாடு நுத லிற்று :—என்னின் : மோனைமுதலாகிய வைந்துதொடை

யும், கடைச்சீரிலும், கடையிருசீரிலும், இரண்டாஞ்சீரிலும்
நான்காஞ்சீரிலும், கடைமூன்றுசீரிலும், இடையிரண்டுசீரி
லும், அடிதொறுந்தொடுத்து வருவது முறையாகக்கடை
மோனை, கடையிணைமோனை, பின்கடைமோனை, கடைக்கூ
ழைமோனை, யிடைப்புணர்மோனை எனவும், ஏனையவுமிது
பேரற் பெயர்க்கப்படுமெனவும் கூறினர் :—

“கயன்மலைப் பன்ன கண்ணிணை கரிதே
தடமுலை திவருந் தனிவடம் வெளிதே
நூலி னுண்ணிடை சிறிதே
ஆடமைத நோளிக் கந்தமோ பெரிதே”

இஃது, அடிதோறு மிறுதிக்கண் மறுதலைப்படத்தொ
டுத்தமையிற் கடைமுரண் :—

“மீன்றேர்ந் தருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு
தேனூர் ஞாழல் விரிசினை சூழஉம்
தண்ணன் னுறைவன் றவிரிப்பவுந் தவிரான்
தேரோ நாணலங் காண்டும்
பீரோ வண்ணமஞ் சிறுதுதத் பெரிதே”

இஃது, அடிதோறு மிறுதியிருசீர்க்கண் மறுதலைப்ப
த்தொடுத்தமையிற் கடையிணைமுரண் :—

“ சார லோங்கிய தடந்தாட்டாழை
கொய்மலர் துவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து
தமியே மீருந்தன மாக நின்றுதன்
நலனுடைப் பணிமொழி நன்குபல பயிற்றி
வீங்குதொடிப் பணைத்தோ ணைகிழத்
அறந்தோ னல்லனம் மேனியோ தீதே ”

இஃது அடிதோறு மிரண்டாஞ்சீரும், மறுதலைப் படத்
தொடுத்தமையிற் பின்கடைமுரண் :—

“ காவியங் கருங்கட் ரேவ்வாய்ப் பைந்தொடி
பூவிரி கரிமென் கூந்தலும்
வேய்புரை தோளு மணங்குமா லெமக்கே ”

இஃது, முதலொழி முன்று சிர்க்கணு மறுதலைப்படத்
தொடுத்தமையின் கடைக்கூழை முரண் :—

“ போது விரிசுரிஞ்சி நெடுந்தண் மால்வரைக்
கோஷதயிற றழிந்த வோங்கல் வெள்ளருவி
காந்தளஞ் செங்குலைப் பசுங்கு தாளி
வேரல் விரிமலர் முகையொடு விரைஇப்
பெருமலைச் சீறா ிழிதரு நலங்கவர்க
தீர்ந்து வாயி னினியோர் மாட்டே ”

இஃது, இடையிருசீரும் மறுதலைப்படத் தொடுத்தமை
யின் இடைப்புணர் முரண். ஏனைய வந்துழிக்காண்க.

வருக்க நெடினம் வருவதும் வரையார்
மோனை யெதுகை முறைமை யானே. (கூடு)

இதுவுமது :—என்னின் :—வருக்கவெழுத்தும், நெட்
டெழுத்தும், இனவெழுத்தும், மோனையெதுகை முறையில்
தொடுத்தாவரினும் நீக்காது வருக்கமோனை, நெடினமோனை
இனமோனை, வருக்கவெதுகை, நெடினெதுகை, இனவெது
கை யெனக்கொள்ளப்படுமென்றார். வருக்கம் என்றது ;
உயிரெழுத்தோடு கூடி யமெய் பதினெட்டு ளொவ்வொரு
மெய்யினியக்கம்பன்னிரண்டு மெனக்கொள்க ; நெடினென
றது ; நெட்டெழுத்தேழும், இவை மெய்யொடு சேர்ந்தது
மெனக்கொள்க ; இனம் என்றது ; உயிரினுள், அ, ஐ, ஐ,
ஓ, ஔ : தம்முன்னமாம் ; இ, ஈ, எ, ஏ, தம்முன்னமாம் ; உ,
ஊ, ஓ, ஔ, தம்முன்னமாம், மெய்யினுள், வல்லினம், மெ
ல்லினம், இடையினமெனக்கொள்க :—

“சிறப்பினுஞ் செல்வம் பெரினும் பிறர்க்கினு
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்”

இதில், அடிமுதற்கண் சகரவருக்கந் தொடுத்து நிற்கச்
சகரவருக்க மோனையும் ; முதற்சீர் முதலெழுத்தும் மூன்றா
ஞ்சீர் முதலெழுத்தும் வல்லினமாகவின் வல்லினமோனை :—

“ஒஓதல் வேண்டு மொளிமாழ்குஞ் செய்வினை
ஆடிது மென்னு மவர்”

இதில், அடிக்கண் முடி லெழுத்தொன்றையினு நெடி
 லொப்புமையின் நெடிண்மோனையும், முதறசீர்க்கணனு மு
 னருஞ்சாக்கண்ணு முள்ளமு, லெழுத் துயிரினமாகலினு யி
 ரினமோனை :—பிறவும் வந்த வழிக்காண்க :—

“அறத்தா ரிதுவென வேண்டாச் சிவிகை
 பொறுத்தானே, தீர்ந்தா னிடை”

இதில், அடியிரண்டாமெழுத்து றகரமெய் வருக்க
 வெதுகை :—

“தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
 சுற்றனைத் தூறு மறிவு.”

இதில், அடிக்கணிரண்டாமெழுத்து வல்லினமாதலின்
 வல்லினவெதுகை :—

“ஆவாவென்றே யஞ்சினராமுந்தாரொருசாரார்
 கூகுவென்றே கூவிளிகொண்டா ரொருசாரார்.”

இதில், அடிக்கணிரண்டாமெழுத்தின் மேலேறிய நெ
 டி லொப்புமை நோக்கி நெடிவெதுகையாயிற்று :—பிறவு
 மனன :—

சா முழு தொன்றிற் சிறப்பாமிரண்டு
 மோரெழுத் தொன்றி னிடைகடை பிறவே. (கூகூ)

இதுவுமது : என்னின் :— அவ்விரண்டு தொடைகளுஞ் சீரானில் முழுதுமொன்றி வந்தாலுத்தமமெனவும், ஒரெழுத்தோன்றிவந்தால் மத்தியமமெனவும், ஏனையவிதமொன்றினதமமெனவுங் கூறுவாராயினார். பிறவே என்றமையான், உயிரெதுகை, ஆசெதுகை, இடையிட்டெதுகை, இரண்டடி யெதுகை, மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை, விட்டிசையெதுகை, இரண்டடிமோனை, விட்டிசைமோனை, எனவும் பலவாறு வருவன சிறப்பினறென்க. உயிரெதுகை, உயிர்மாதிரை யொன்றிவருவதும், ஆசெதுகை—யரமுல—என்னுமெய்கள நடுபுவ படுக்கப்படுவதும்; இடையிட்டெதுகை, ஓரடியிடையிட்டொன்றுவதும், இரண்டடி யெதுகை, இரண்டடிககண்மாத்திரமொன்றுவதும்; மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை, மூன்றாமெழுத்தொன்றுவதும்; விட்டிசையெதுகை, எழுத்துக்கள் விட்டிசைத்தொன்றி வருவது மாமெனக்கொள்க. இவ்வண்ணமே மோனைக்குஞ்சிறுசில விகற்பங்களுள்; என்னினிவை முற்கூறியபடி சிறப்பிலவாம் :—

“ பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினைய பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.”

இன்னுட்டலையாகுமோனை யுமெதுகையும் வந்தனமயுணர்க :—

“ மாவும் புள்ளும் வதவயிற் படா
மா நீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப,”

இதனுளிடையாகுமோனை வந்தமையறிக.

“சிறப்பினு” மென்ற குறஞன் வருக்கமோனையனை யதுகடையாகுமோனையெனக்கொள்க.

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.”

இதனுளிரண்டாமெழுத் தொன்றினதிடையாகெதுகை.

“தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படிம்.”

இது கடையாகெதுகை :— மற்றைய விவரித்துரைத் தமையின் வந்துழிக் கண்டுகொள்க.

அம்மை யழகு தொன்மை தோல்விருந்
தியைபு புலனிழை பெனவனப் பெட்டிந்
தொடர்ந்து நின்ற தொன்மை நூலின்
ஒருடர்நிலை மாபி னிசைவது பாவே. (சுஎ)

இஃது, பாக்கள் நூலின் கணமையவேண்டு முறை யிவ்வாறெனவுணர்த்து தனுதலிற்று :—என்னின், அமமை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு, என்னுமழகுபொருந்திய பழமை நூல்களின்

முடிவு மரபே போற்பொருத்தமுடையதாய் வருவது பா
ட்டாமென்றார் :—இவற்றுளம்மையென்றது :

“ சின்மென் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அம்மை தானே யடிநிமிர் வின்றே ;

என்றமையின் : சுருங்கிய மிருது வசனத்தாலினிமை
யான சிலவழிகளாற் பொருள் விளங்க வருவது :—

“ மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற”

என்றாற்போல்வனவாம்.

அழகென்றது—

“ செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்
அவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.”

என்றமையின் : திரிசொற்களானோசை யினியவாகப்
புணர்க்கப்பட்டவற்றிற் கழகெனப் பெயர் ;

“ துணியிரும் பௌவங் குறைய வாகங்கி
யணிகுள ரடுக்கன் முற்றிய வெழிலி,”

என்றாற்போல்வனவாம்.

தொன்மையென்றது—

“தொன்மைதானே—உரையொடு புணர்ந்த பழமை
மேறதே.”

என்றமையின் : தூல்களோடு பழகியும், செந்தமிழுரை
பழகியும் உண்டாய் பயிர்ச்சியினால் நயமும் பழமை
யும் பொலிய வருவது :

“சூறகரு மேகமென்னச் சொரிமதக் களிதுதாய்
பாற்கடல் சுவறவாங்கும் பனைக்கைவெங்கோட்டுவேழம்.”

என்றாற்போல்வனவாம்.

தோல் என்றது—

“இழுமெனு மொழியால் விழுமியது துவலினும்
பரந்த மொழியா ஸடிநிமிர் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப தொன்னெறிப் புலவர்.”

என்றமையின் ; இழுமெனு மெல்லிய சொற்களால் விழு
மிய வாய்க்கிடப்பனவும் மொழிகள் பலவற்றாற் பல
வடியாய் நடைபெருவனவும் தோலெனப்படுவது.

“பாயிருள் பரப்பகங் குறையப் பாம்பின்
ஆயிர மணிவிளக் கழலுஞ் சேக்கைத்
துணிதரு வெள்ளந் துயில்புடை பெயர்க்கும்
ஒளியோன் காஞ்சி யெளிதெனக் கூறின்
இம்மை யில்லை மறுமை யில்லை,”

என்றோற்போல்வனவாம்.

விருந்தென்பது—

“விருந்துதானே—புதியது புனைந்த யாப்பின்மேற்றே.”
என்றமையின் ; ஓர் நூதனப் பொருண் மேற்றறித்த
பொழுதுள் பாடியது :—இதற்கிலக்கியம், ஆசு, மதூரம்,
சித்திர முதலான பாக்களாம் ; இவை வந்துழிககாணக.

இயைபென்பது—

“ஞகர முதலா ளகர வீற்றுப்
புள்ளி யினுதி யியைபென மொழிப.”

என்றமையின் ; ஞ்ணநமன யாலவழி வொன்னும் பதி
ஒரு புள்ளியுமீருக வந்த பாட்டு : இவையும வந்து
ழிககாணக.

புலனென்பது—

“தெரிந்த மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
தேர்தல்வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனெ மொழிப புலனுணர்நதோரே.”

என்றமையின் ; இயற்சொல்லால் யாவர்க்கும் பொரு
ளெளிதிற்போன்ற வருவது :

“தந்தமுறியிலவ்வைத்த தயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
சூந்தியுர வினபிசையேறியிளங்கோவியாமுன்கூத்தாடி
நந்தனமனையிலேசொதையிருநயனங்குளிக்கவினையாரும்
மைந்தனிருதாளொருநாளுமறவாதாரேபிறவாதாரா.”

என்றாற்போல்வனவாம்.

இழைபென்றது.

“ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி காறும்
ஒங்கிய மொழியா னாங்கென மொழியின்
இடையி னிலகாண மியைந்த தாகும்.”

என்றமையின : வல்லொற்று மாதும்வராமல், எழுத்தெண்
னியபடி வகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாக வைந்துவிதவ
டியு முறைபாச வைக்கப்பட்டோங்கிய சொற்களால் வரு
வது :—என்குறளடி முதலாவென்றது ; நான்கெழுத்து
முதலாக வாரெழுத்து வரையிலெண்ணப்பட்ட மூன்று
வித அடி குறளடி யென்றும், ஏழெழுத்து முதலொன்ப
தெழுத்துகாறுமுயர்ந்த மூன்றடி சிந்தடி யென்றும், பத்து
முதல்பதினான்கு வரையிலுயர்ந்த வைந்தடி யளவடியென்
றும், பதினேறெழுத்துமுதற் பதினேழெழுத்துவரையி
லுயர்ந்த மூன்றடி நெடிலடி யென்றும், பதினெட்டி முத
லிருபெழுத்து வரையிலுயர்ந்த மூன்றடி கழிநெடிலடி
யென்றுங் கூறுவர் : எனனை,

“நாற்கீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே
 நாலெழுத்து முதலா வறெழுத தெல்லே
 யேறிய நிலத்த சூறளடி யெனப்
 வேழெழுத்தென்ப சிந்தடிக்களவே
 யீரெழுத சேற்ற மவ்வழி யான
 டத்தெழுத் தெனப் நேரடிக் களவே
 யுத்த நாலெழுத சேற்றலங் கடையே
 முவைந் செழுத்தே நெடிலடிக் களவே
 யீரெழுது மிகுதலு மியல்பென மொழிப
 மூவா நெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
 யீரெழுத தேற்ற மவ்வழி யான.”

என்றசாளுணர் : எழுத்தெண்ணுங்காலை குறிகிய இ, உ
 ஆய்தம், மெய்யிவை யொழித தெண்ணுதல் முறை.

“போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து
 தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி நொந்து
 வண்டு சூழ விண்டு வீங்கி
 நீர்வாய்க்கொண்டு நீண்ட நீலம்
 ஊர்வா யுதை விச ளூர்வாய்
 மதியேர் வண்டோ டொல்கிமாலை
 நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர்.”

இது வல்லொற்றியலாதது பற்றி யிழைபெனப்படும்.
 இசைவது பாவே யென்றமைபுரற் பிறவாற்றாறு மோசை

யும் பொருளும், பாப்பிலக்கணமுமியைந்து வருவது பா
வன்றென்கொண்டாரனது ; அவை பெரியதோ சிறப்பி
லவென்றென்க.

வண்ண நூலும் வாது கவியும்
எண்ணு சித்திர மியன்முறியுசியு
மெழுத்துச் சொற்பொரு ளியாப்பலங்காரம்
வழுத்தா நத்தம் வழுவாதாது
மேற்ப கொண்டுட னியற்றன் முறைபோ. (௪௭௮)

இஃது பாவியற்றன் முறை விதுவெனதுதலிற்று :
என்னின : வண்ணம் நூலும், வாதுப்பாவும், எண்ணிப
பாடுந் சித்திரகவி, ஆசுவலி மதுரகவி, விகாரகவி, முக
லானவையும், இயலபாய் வழங்குகிற பிரனைத்தமிழ், அந்
தாதி, கலப்பாய், கோவை, கைக்கிளை, மாலை, தசாங்கம்,
அலங்கார பஞ்சகம், ஜடகம், மங்கலம், ஆற்றுப்படை, சாப்
பிபம், ஆது, தண்டகம், பதிகம், சதகம் முதலானவையும்
ஊசிமுறி, யமகம் முதலானவையும், எழுதுகச்சுற்றம்,
சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், யாப்புக்குற்றம், அலங்கா
ரக்குற்றம், ஆங்குகுற்றம் என்னுமாறு குற்றங் கள மின்றி
இலக்கியமாகுதலும், அருது விளக்குவதற்கும வேண்டும
கிரையங் களையும் விவரமாய்தையும் பாரபுரத்திலுந் கிரகித்
து இயற்றுகல் முறையாமெனார். முற் சொன்ன சித்திர
கவி ஆசுவலி முதலானவற்றிற் கிலக்கணமியம்பப்படுகின்

இவ்வுரை விரிக்கப்பெற்றுப் பலவாறாக வழங்குகிற வேறு இலக்கண விலக்கிய நூல்களைத் தழுவி யெடுத்தாளவேண் டியதின் றியமையாதாகலானும் அவற்றிற்கு வேறு இலக் கண நூல்களியல்பாயுளவாகலானும் குற்றம் ஆனமிவ்வித மாமெனக்கூறுதும்: ஏனைய வுபுதேச முறையாணுணர்க: வண்ணப்பா முதலானவற்றைக் கடையிற் கூறுதும்.

இவ்வாறு குற்றமும் விவரிக்குமிடத்து இருபது கொன் றாகப் பெருகும்; எழுத்தெழுத்துக்குற்றம், எழுத்துச் சொற்குற்றம், எழுத்துப்பொருட் குற்றம், எழுத்துப்படிக் குற்றம், எழுத்தலங்காரக்குற்றம், எழுத்தாநந்தக்குற்றம், சொற்சொற்குற்றம், சொற்பொருட்குற்றம், சொல்யாப் புகுற்றம், சொல்லலங்காரக்குற்றம், சொல்லாநந்தக் குற் றம் பொருளபொருள் குற்றம், பொருள் யாப்புகுற்றம், பொருளலங்காரக்குற்றம், பொருளாநந்தக்குற்றம், யாப் பியாப்புக்குற்றம், யாப்பணிக்குற்றம், யாப்பாநந்தக்குற் றம், அலங்கார உலங்காரக்குற்றம், அலங்காரவாநந்தக் குற்றம், ஆநந்தவாநந்தக்குற்றம், எழுமிவையாம்.

இவற்றுளெழுத்துக் குற்றமாவது:— “உத்திமுதலா முந்துவழி தோன்றி” என்றுஞ் சூத்திர மொரியுணராத் திய தானம் வேறுபடுத்திசைப்பதுவே. ‘மு,’ ‘ள,’ என் பனவற்றைச் சாதாரணமாய்க் கிராமவெழுத்து சாலைக ளில், ‘அள ஆன,’ ‘உள ஆன,’ என்றிசைப்பனபோலாம்;

சொல்லெழுத்துக் குற்றமாவது :— எழுத்திணைத்துச் சொல்லாக்குவதில் பகுதி, விசுதி, இடைநிலை, சாரியை, சந்தி, விகாரமென்பனவற்றிற் கியல்பாயமைந்த விலக்கண நெறியினின்று இழுக்கி யிணைப்பது : ‘உணர்ச்சி’ என்பதை ‘உணர்சி’ எனவும் ‘வாழைப்பழம்’ என்பதை ‘வாழை பழம்’ என்றாற்போல்வனவாம்,

பொருளெழுத்துக் குற்றமாவது :—“உயிர்மவிலாறும் தபநவிலைந்தும்” எனலுந் குத்திறபுகன்ற ஒரெழுத்பொரு மொழிகள் வழங்கவேண்டுழி வழங்காமையும், சுட்டு, வினா, இடைச்சொல், இவை உணர்த்தும் எழுத்துக்கள் நிற்கவே ண்டிய விடத்து நிற்காமல் பொருள் மயசுகமுண்டாக் கு வனவாம். சேய்மை வழங்கவேண்டுமிடமண்மைச் சுட்டு நிற்பதும், “அவனே சென்று” நெணக்கூறவேண்டுழி “அவன் சென்றானே” எனவிசைப்பதும் போலவாம்.

எழுத்தியாப்பு—யாப்பெழுத்துக் குற்றம் :— யாப் பித்த கையெழுத்தாற்றொடங்கவேண்டு மிப்பெழுத்தாற்றி வேண்டிமென்பன பிழைப்பதாம். வெண்பா ‘ஏ’ எதுமெ முத்தாலிவது போன்ற குற்றம்.

எழுத்தலங்காரக் குற்றம் :— எழுத்தான லங்காரமு டைத்தாய்ப் பாடுங்கால் முரணிவருவதாம். வல்லோசை யிற்பாடுமிடத்து மெல்லோசை விரவுவது போலாம்.

குடங்கைவெஞ்சிலை, வலங்கைவாளியி, நெதிரீந்த
தாரையை, யிலங்குமாழியின், விலங்கியோண.”

எனமிடத்து வலகைவாளி எனவரினியாப்புக்குற்றமில்
தாயினும் அவங்காரக்குற்றமாம்.

எழுத்தாநந்தக்குற்றம் :— இயல்பாயியைந்தாநந்தத்
தைத்தரவேண்டுமிடத்து வழுவின்வெழுத்தியைவது.

“ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாந்
தோழி துணையாத் துயர் தீரும்—வாழி
நறுமலை தாராய் திரையவோலு வென்னுஞ்
செறுமலை சென்றடைநத போது.”

திரையவோலு என்பது இயற்பெயரைச் சார்ந்து அள
பெழுநதமை யினெழுத்தாநந்தம் ‘திரையாஅ’ வென்பது
எழுத்தாநந்தக் குற்றமாம் :—

சொற்குற்றமாவது :—இல்லாச் சொற்களைப் புணர்த்
தலாம்.

‘துளி’ என்பதற்கு ‘துமி’ என்றற்போல்வன.

சொற்பொருள்— பொருட்சொற்குற்றம் :—இப்பொ
ருளைக்குறிக்கின்ற சொல்லின்ன சொல் அது இடத்தைத்து
எனு மரபிழுக்குவதாம்.

‘வாழை’ என்பதை ‘வாளை’ யெனவும் உஞ்ஞந்தென்பதை ‘உழுந்து’ என றுறபோல்வனவாம்.

சொல்யாப்பு — யாப்புச்சொற்குற்றம் — இச்சொல் முசன்மையாய் நிறகவேண்டுமென்ற விடத்தவ்வாறு நிலையாது. மங்கலமாய சொல் தலைமை பெறுகிழுகருவன போலவாம். தனிச சொற்பிறழ்ந்து நிற்பதும் மறறுமிவை போல்வனவுமென்க.

சொல்லலங்காரச்சுற்றம் :—“ மாதுல னாகியு மேதில னாகியும யஞ்சன் சஞ்சன வரவிட்ட” எனுமிடத்து ‘மாதுலன்—ஏதிலன், வஞ்சன்—சஞ்சன்’ உண்பன சொல்லலங்காரம் ; வேறுபுணர் மொழிமுரண்வருமெனி னலங்காரச் சொற்சுற்றமாம்,

சொல்லாநந்தக் குற்றமாவது :— இயற்சொல்லாநியற்பொருளை விளக்க விசயபினமையாமையாம்.

“ எனனிற் பொலிந்த திவண்முக மென்றெண்ணி
தனனிற் குறைபடுப பான்றண்மகியம்—மின்னி
விரிந்திலங்கு வெண்குடைச் செங்கோல் விசயன்
எரிந்திலங்கு வேலினெழும்.”

இதில் எரிந்திலங்கு என்பது சொல்லாநந்தம் : தலைமகன்மேல் எரிந்து என்னுஞ் சொற்புணர்ந்தமையின் என்க. இவ்வாறு வரவேண்டுழி விளக்காதது குற்றமாம்.

பொருட்குற்றமாவது :—ஒரு பொருள் விளங்கப்பாடு
மிடத் தப்பொருள் விளங்காதுபோவது. “வெற்றெனத்
தொடுத்தல்.”

பொருள்யாப்பு — யாப்புப்பொருட்குற்றம் :— பொ
ருண் மயக்கமாய்ப் புணர்ப்பது.

இது “வினைசார்பினமிடமேவி விளங்காப் பலபொரு
ளொருசொற் பணிப்பர் திறப்பெடுத்தே.” என்றதுக் கொ
த்து பணிககாதிருத்தலும்— “செம்பொன்பதின்றொடி”
என்றாற்போலத் தொடித்துவந்து பயன்றராதனவுமாம்.

பொருளலங்காரக் குற்றமாவது :— அலங்காரத்தின்
பொருள் மாறாக வழங்குவது :—

“பலனும் போன்ற விதம்.”

என்றால், பலனத்தின் சுடினத்தைக் கூறுவது பொருளலங்
காரக்குற்றமாம்.

பெருளாநதநக் குற்றமாவது :— ஆநந்தத்திற்கு வது
வாய பொருளை வேண்டிழி யிசைக்காமையாம் :—

“எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்று நாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனா.”

இதில் ‘கண்ணினை காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர்’ என்றவிடத்துச் சாதாரணமாய் விளங்குகின்ற பொருளின் புறமே மேலிமைபெரிது, கீழிமை சிறிது, மேலிமை இயங்குவது, கீழிமையியங்காதது, மேலிமை யெப்படி வந்து கீழிமையைச் சேர்ந்து கண்ணைக்காக்கின்றதோ வவ்வாறு இலட்சுமணன் யாகசாலே வாயிலில் நிலைத்துக் காக்க இராஜரானவா நிற்காமற்றிரிந்து இடைக்கிடை இலட்சுமணனிடம் வந்து எச்சரிக்கை செய்து காத்தார்” என்றது பொருளாநந்தமாகும் : அவ்வாறு கூறுவிடின் ஆநந்தமாகப் பொருளமைதியிலலை. இதுவன்றி விரகப்பெருக்கங் கூறவந்த விடத்தும், மணம், தவம், கொடை முதலானவை கூறவந்த விடத்தும், இனிமையும், நயமுமுள்ள பொருள் பயவாமையும், பொருள் கோண்முறைமை யெட்டினுடங்காது வருதலுமாம்.

யாப்புக்குற்றமாவது :—

“குன்றக்கூறன் மிகைபடக் கூறல்
கூறியது கூறன் மாறு கொளக்கூறல்
வழுஉச் சொற் புணர்த்தன் மயங்கவைத்தல்
வெற்றெனத் தொடுத்தன் மற்றொன்று விரித்தல்
சென்று தேய்ந்துதுத னின்று பயனின்மை
யென்றிவை யீரைங் குற்ற நூற்கே.”

என்றதனுணர்சு.

யாப்பலங்காரக்குற்றமாவது :—

யாப்பியலுக்கேலாதவனைத்துமெனக் சொல்க.

யாப்பாநந்தக் குற்றமாவது :—

“சுருங்கச் சொல்லல் விளங்க வைத்தல்
நவின்னோக்கினிமை நன்மொழி புணர்த்தல்
ஒசையுடைமை யாழ் முடைததாதல்
முறையின்வைப்பே யுலக மலையாமை
விழுமியது பயத்தல் விளங்கு தாரணத்த
தாருத னூலிற் கழகெனும் பததே.”

எனுமிப்பத்தழகுமின்றி வருதலாம்.

ஆலங்காரக்குற்றம் :— ஏலாதனவற்றை யலங்கரிப்பதாம்.

“வெண்டிங்கள் போன்றிலங்கு வெண்சங்கு—சங்கனை யவண்டி லங்கு தாழை வளர்தோடு.”

இதில் திங்கள்போன்ற சங்கு என வியைந்தவாறு குற்றமினமையும், சங்குபோன்ற தாழம்பூ வென்ன வேலாது குற்றமாயமையும்.

அலங்கார வாநந்தக்குற்றம் :—ஆநந்தத்தைச்சொடுக்காதவிடத்தில் வர்ணிததுப்பாடுவதும், கொடுக்குமிடத்தில் வர்ணிக்காமையுமாம். இவை வந்துழிக்காண்க.

ஆநந்தக்குற்றம் :—சிங்காரம், வீரம், கருணை, அற்புதம், ஆசிரியம், பயானகம், பீவற்சம், ரௌத்திரம், சோசம், என்னும் நவரசங்களுள் யாதொன்றையும் பயவாமை யாம்.

இனி இக்குற்றங்கள் நீங்கின பெரும்பான்மையுள் ;
அவை :—

“ மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டித் வான்கருப்பு
வில்லி கணதெரிந்து மெய்காப்ப—மூலலைமேலு
மென்மலை தோளவைய மெல்ல நடந்ததே
புனமலை யந்திப் பொழுது.”

என்றபேல்வனவாம்.

நூலை மந்திர நூலனுஞ் சந்திதா
பிசிக முதுசொற் பீரியங் கதமே
வாழ்த்தொடு பிறவும வருமீமா ரடியினுஞ்
செமமையி னியலுஞ் செய்காதீர் செய்யுள்
வருததுரை யாதயும் வருத்தனர் கொளலை. (கூக.)

இஃது இஃதூலிற் கோற் புறகடை யுணர்த்துதலுத
லிற்று எனனின் :—நூல், மந்திரம், சந்தோபிசிடம், முது
சொல். அங்கதம, வாழ்த்து முதுலியன ஓரடியானு மெனைத்
தடியாலும் வருமாஸலினை, அவ்வாறு வருங்கால் அவற்றை
யான்றோர் மரபுரிமை கோச்சி பிழைபாடிவெனக் சொ
ண்டமை யான, அவையுமின்னுஞ் செமமையாய்க் குற்றந்
தூந்து நடப்பனவாகிய விந்நூலுட்குறுதவையு முளவே
லாயவை யனைத்துஞ் செய்யுளியலினுந்நடப் பொருத்தமு
டையவாகவே யமைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றா.

இவ்விடத்திற் சுவலை வெண்பா, வண்ணம், வானப்பா
வண்ணம்—இவற்றின் இலக்கணங் கொச் சிறிது சொல்வத
மைத்தபாசலின் விவரிக்கப் பெறுமாறு.

சுவலை வெண்பா வென்றது :—இரண்டு குறள் வெண்
பா ஒரு விகற்பத்தால் வருவது.

“அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவல்ல
நட்டாலும் நண்பல்லா நண்பல்லர்
செட்டாலும் மேன்மக்கண் மேனமக்களே சங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும.”

என்று வந்தமை யுணராக.

ஆனி வண்ணம் முக்குவன :—

“தூங்கேந் தடுக்கல் பிரிதன் மயங்கிசை வைத்துபின்னும்
பாங்கே யகவ லொழுதல் வலிமெலிப் பாற்படுத்தித்
டாங்கே குறிநெடில் வல்லின மெல்லின மோடிடையைத்
தாங்கா துறழ்தரத் தாம்வண்ண நூறுந் தலைப்படுமே.”

என்ற ராகலின் ஆசிரியர் தொல்கப்பியரிவற்றையிருப
தாக நுதலினமை பற்றியுமதுவே யினிது விளங்கும்.
எனின் ;

“வண்ணந்தானே நாலேந்தென்ப—அவைதாம்
பாஅ வண்ணந் தாஅ வண்ணம்
வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ணம்
இயைபு வண்ண மளபெடை வண்ணம்
நெடுஞ்சீர் வண்ணந் குறுஞ்சீர் வண்ணம்
சித்திர வண்ண நலிபு வண்ணம்
அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்
ஒழுகு வண்ண மொழுஉ வண்ணம்
என்னு வண்ண மகைப்பு வண்ணம்
தூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ணம்
உருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்
றாக்கவை யென்ப வறிந்துகி னோரே.”

என்ற ராகலின் அவற்றுட்,

“பாஅ வண்ணஞ் சொற்சீர்க் தாகி
தூற்பாற் பயிலு நோக்கிற் றென்ப.” இவை

“அவற்றுள்—அ, இ, உ, எ, ஒவ்வெனும்ப்பாலேந்து மோ
ரள பிசைக்குங் குற்றெழுத்தென்ப.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“தாஅ வண்ணம்—இடையிட்டுவந்த வெதுகைத் தாகும்.”

இவை, “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்கு குலையீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்து மிகுமே.”

இவை, “முட்டாட்டாமரை,” “விக்கா வுக்கா,” என்றற்
போல்வனவாம்.

“மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே,”

இவை “பொன்னி னன்ன புன்னை நுண்டாது,” என்
றற்போல்வனவாம்.

“இயைபு வண்ணம் மிடையெழுத்து மிகுமே.”

இவை, “ஐயவாஸ் வெள்ளருவி வரைமிசை யிழியவும்”
என்றற்போல்வனவாம்.

“அளபெடை வண்ணம் மளபெடை பயிலும்.”

இவை, “தாஅட் டாஅ மறை” என்றற்போல்வனவாம்.

“நெடுஞ்சிர் வண்ணம் நெட்டெழுத்துப் பயிலும்”

இவை, “மாவாராதே மாவாராதே” என்றற்போல்வனவாம்.

“சூறுஞ்சிர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்”

இவை, “உறுபுய லெழிலி தொகுபெயல் பொழிய
சிறுகொடி யவரை பொதுதனை யவ்வு”

என்றற்போல்வனவாம்.

“சித்திர வண்ணங் குறியவு நெடியவு
மொத்து நேர்ந் தடுக்கிய வியற்கைத் தென்ப.”

இவை, “சூரல் பப்பிய சிறுகான் யாரே
சூரர மகளி ராரணங் கினரே.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்”

இவை, “அட்காமை செல்வத்திற் கியாதேனின் வெஃ
காமை,” என்றற்போல்வனவாம்

“அசப்பாட்டு வண்ண—முடியாதன போன்று
முடிந்ததன் மேற்றே”

இவை, “பன்மீ னுணர்ச்சிற் படுபுள் ளோப்பியும்
புணை நுண்டாது நய்மொடு தொகுதிதும்
பன்னாகா வநது பணிமொழி பயிற்றியும்
சோடியா வெண்மணிலேறி, மொடுகலனகா ளுந்
அறைவனேறுழி.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“புறப்பாட்டு வண்ண—முடிந்தது போன்று
முடியாதாகும்.”

இவை, “இன்னாவைவால் வாரா முன்னம்
செய்தி நீ முன்னிய வினையே
முநீர் உரைப்பச முழுதான னுறந்தே.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“ஒழுது வண்ண மொசையி னொழுகும்.”

இவை, “அம்ம யாழி தோழி சாதல
ரினனே பரிக், மிணறு காடை.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“ஒரு வண்ண மொருத் தொடை தொடுக்கும்.”

இவை, “சிறியகட் பெறினே யெமக்கியு மன்னே.”

என்றபோல்வனவாம்.

“எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பயிலும்.”

இவை, “நன்னற வியள நனும் பூணத்தி

துன்னருங் கடுந்திறற் றேற்றங் காட்டினளே.”

என்றபோல்வனவாம்.

“அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.”

இவை, “வாரா ராயினும் வரினுமவர்நமக்—கியாராகிய
ரோதோழி.”

என்றபோல்வனவாம்.

“தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.”

இவை, “யானாடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
றானாட யானுணர்த்தத் தானுணரான்-தேனாடு.”

என்றபோல்வனவாம்.

“ஒந்தல்வண்ணம்—சொல்லியது சொல்லிற் சொல்லியது
சிறக்கும்.”

“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகல் வைகுமென் நின் புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வானுன்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.”

இவை, “உருசெழு முருகிய முருமென வுதிர் தொறு
மருகெழு கிறகொடு மணவரு மணிமயில்.”

என்றற்போல்வனவாம்.

“முடுகு வண்ண மடியிறந் தொழுகும்.”

இவை, “நெறியறி செறிகுறி புரிதரி” என்றற்போல்
வனவாம்.

வாதுப்பா வண்ணம்.

“வாதுப் பாவே வண்ணப் பாவே
வண்ண மொன்றுக்குப் பாத நான்கே
பாதுமிரண்டு கலையெனப் படுமே
கலை யொரு மூன்று சீரெனத் தருமே
சீரே துள்ளலெனச் செப்பப் படுமே

முடிச்சலை கிடவது செய்வச் செயலே
 தூண்டிற் கிடவது கிடிகொடை விருது
 மூன்றிற் கிடவது புதுமுடி வீரமும்
 நான்கு ஞாயக ஞாட்டின வளத்தோ
 நெரும பெரு முயல்பக் கூறல்
 மூன்றைப் பாது நற்றா யிரங்கல்
 ஆசையர் வகை பொரு ளைமந்த கிளவியிற்
 கூறல்லைப் குறிப்புணராத தோறே.”

“எட்டுக் கலையா யிண்டயிற் றெனையாய்க்
 கட்டுக் கலையு முக காணியாய்த்—துட்டமாய்த்
 தெருங்கு மெட்டாய்த் தெரையும பல்வாகப்
 பஞ்சுபெறுந் வண்ணப் பதப்பு.”

என்றிற் றுணராக.

புதாரணம்.

தாயுமான சுவாமிகள் வண்ணம்.

சுழிப்பு.

தன்னந் தன்னந் தன்னந் தன்னந் த
 தன்னந் தன்னந் தன்னந் தன்னந் த
 தன்ன தன்ன தன்ன தன்ன

ஆருவென பனவுமன்றி யுருவென் பனவுமன்றி
 ஆமுடி புருமுன்றி முறைத்த முது

குதியுக் குணமுமன்றி நிறைவுந் குறைவுமன்றி
 மறையொன் றெனவிளம்ப விமலம தாகி
 அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெற்வளாநது
 சபலஞ் சபலமென்று ளறிவினா காண்
 ஞான வெளியிடை மேவு முயிராட, (ஓ)

அனலொன் றிடவெரிநது புனகமண் டிடுவதன்று
 புனலொன் றிடவமிற்றது மடிவில னாதை
 சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
 சமர்கொண் டழிவதன்றோ ரிடலபின தாகும்
 அவனென பதுவுமன்றி யவனென் பதுவுமன்றி
 அதுவென் பதுவுமன்றி யெழில் கொடு லாகும்
 ஆரு நிலையறி யாத படியே, (ஊ)

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
 எனையுந் தனுளடங்க வொழுமுத லாகும்
 உளதென பதுவுமன்றி யிலதென பதுவுமன்றி
 உலகந் தொழவிருந்த வயன்முத லோர்கள்
 எவருங் கவலைகொண்டு சமயங்க ளில்விழுந்து
 சுழலும் பொழுதிரங்கி யருள்செயு மாறு
 கூற ரியசக மாயை யறவே, (ஐ)

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் நிரளினின்று
 மறியொன் றெனவிளங்கு முபயம தாக

அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
 அசரஞ் சரமிரண்டி னொருபடி யாகி
 எதுசந் தந்நிறைந்த தெதுசிந் தணையிறந்த
 தெதுமங் களசுபங்கொள் சுகவடி வாகும்
 யாது பரமதை நாடி யறிநீ

(௨)

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
 கபடந் தனில் விழுந்து கெடுநினை வாகி
 வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
 வசனந் திறமுமின்றி பவரித டுறன்
 பருகுந் தொழில்ணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
 பகரும் படிதுணிந்து சூழலழ காசு
 மாலை வகைபல் சூடி யுடனே,

(௩)

பதுமந் தணையிசைந்த முலையென் றதையுந்ந்து
 வரிவண் டெனவுழன்று கல்லென வாழிஞ்
 சிறுகண் கிண்சிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கு
 மொலிநன் றெனமகிழ்ந்து செவிகொள் றாகி
 பசுமஞ் சளின்வியந்த மணமுந் திடமுந்ந்து
 பவமிஞ் சிடவிழைஞ்சி வரிசையி னூரி
 காலின் மிகசமுடி சூடி மயலாய்,

(௪)

மருளுந் தெருளுந் வந்து கதியென்பதைமறந்து
 மதனன் சலதி பொங்க விரணம தான

அளிபுண்டனை நினைந்து விறல்கொண்டு வளைந்து
 சுரதஞ் சுகமிதென்று மயலினராகி
 மருவுந் தொழின் மிகுந்து தினமுந் தினமும் விஞ்சி
 வளரும் பிறை குறைந்த புழமது சோர
 வானரமதென மேனி திரையாய் (ஐஐது)

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
 வரவுஞ் செயலழிந்து ளிருமலு மாகி
 அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
 முகமுங் களைகளின்று சரியென நாடி
 மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
 கலகங் செயவிருண்ட யமன்வரும் வேளை
 ஏது துணைபழி கார மனமே. (க)

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

1-ஆவது பக்கம்	3-ஆவது பெரி,	உத்தி = உததி
9	„ 4 „	கணி = கனி
13	„ 4 „	பத்தளா = யத்தளா
55	„ 10 „	தாழிசை
58	„ 8 „	னவ = வன
60	„ 5 „	சிற்டறன் = சிற்டறண்
64	„ 14 „	வழங்கும் = வழங்கும்
90	„ 3 „	லேசாசை = லசேசாசை
96	„ 10 „	உண்பன = எண்பன

